

1947.

Петро Андрусів

РІК VII. Ч. 6. ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., ЧЕРВЕНЬ, 1950

ЦІНА 20 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, PA., JUNE, 1950. VOL. VII. No. 6

Двадцятьп'ятьліття Союзу Українок Америки 1925-1950

Юлія М. Шустакевич
Перша голова СУА, 1925 р.

Юлія Ярема
Голова СУА, 1925-1931

Олена Ф. Д. Лотоцька
Голсва СУА 1931-1934—1943-1950

НА КОНГРЕСІ Г.Ф.Ж.О.

На конгрес Генеральної Федерації Жіночих Організацій у Бостоні, 3-мільйонної американської установи, виїхала голова СУА п. Олена Лотоцька, де їй промовляти на спеціальне запрошення голови Г.Ф.Ж.О., пані Блер Бак.

При нагоді побуту в Бостоні п. Лотоцька відвідає відділи СУА в Бостоні і Вунсакет.

ДУМКИ

Український жіночий рух є і завжди був глибоко національний, яким він і мусить бути в народі недержавного.

Українські жіночі організації несуть українському жіноцтву не самі феміністичні гасла, а разом із цим вони гуртують і виховують наше жіноцтво національно.

Нація потребує найвищого напруження своїх сил, їй потрібні освічені, організовані, дисципліновані жінки, свідомі і підготовані до розуміння національних обов'язків та до співробітництва у творенні і плеканні національних цінностей, у збереженні вартісних національних традицій.

Нашою метою є і буде досягнення найвищих національних ідеалів.

Ганна Чикаленко Келлер

Благословенні будьте ви,
Хай з вами край цвіте коханий,
Христя Алчевська.

Анастасія Вагнер
Голова СУА, 1935-1939

Анета Л. Кмець
Голсва СУА 1934-35 і 1939-43

До Членок Союзу Українок Америки

Привіт Вам усім! Вітаємо Вас з нагоди 25-літнього ювілею нашої організації і бажаємо багато щастя, здоров'я та продовження успішної праці, яку з Богом почали ми та яку Всевишній так щедро благословив.

Двадцятьп'ять років праці в Союзі Українок Америки був з народом і для народу українського. Ми перейшли дорогу радості, смутку, а врешті й важкого горя народу українського і ні на хвилину його не забули. Далеко вони та близькі нашому серцю рідні ниви злиті кровю страждального, але боевого народу нашого, рідні нам колишні хатини біленькі тепер зруйновані. Туга наша невимова. Постанова наша сильна, праця наша неустанна хай буде завжди, аж прийде визволення від ката червоного, аж буде нам можна зложити наші молитви-подяки в золотoverхому Києві, де буде правда і воля свята.

А прийде цей день! Прийде, бо ми не перестанемо працювати і боротися.

Союзянку, дочко України, у твоїх руках велика сила!
ГОЛОВНА УПРАВА СУА.

П.МІЛЕНА РУДНИЦЬКА В АМЕРИЦІ

Недавно приїхала до Злучених Держав п. Мілена Рудницька, бувша голова Союзу Українок в Західній Україні і Всесвітнього Союзу Українок, редакторка журналу „Жінка”, а теж бувша посолка в соймі у Варшаві.

КУЛЬТ ТРУДУ

Конечність і тверда воля поборювати перешкоди спонукують до активності всі її життєві сили. Наслідком того, не тільки часто вдається виконати намірене, але завжди підноситься цим індивідуальна вартість людини.

На місце обожання дурнички нехай стане культ труду. Здармо немає нічого вартісного, доброго. Тільки важке справді привабливе. Тільки з трудом добути нам на завжди дороге.

Не багатство ані вигоди, але культ труду запевнює нас душевне вдоволення.

Дарія Віконська

Тихо думка шепоче: Не вртій весні!

Та даремна вже та есторога,
Вже прокинулись мрії і співи
в мені:

Весно, весно—твоя перемога!

Леся Українка.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Реданція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата у Злучених Державах \$2.00 річно, на пів року \$1.25. В Канаді \$2.50 річно, на пів року \$1.50. Поодинокі числа 20 центів.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$2.00 per year — \$1.25 for 6 months. Subscription in Canada \$2.50 per year, ½ year \$1.50. Single copy 20 cents.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Срібний Ювілей Союзу Українок Америки

Для українського жіноцтва, зорганізованого в Союзі Українок Америки, рік 1950 відзначає історичну подію. В цій році закінчується перше чверть-століття існування США. З цієї нагоди Центральна США проголосила святкування 25-ліття нашої організації, а це значить — Срібний Ювілей США. Чверть століття, на погляд, це великий протяг часу та на ділі в житті організації це час короткий і не важно, чверть чи пів століття, але важно є те, що за цей час досягнула наша установа.

Перегортаючи сторінки нашої пам'яті, бачимо пройдені шляхи, на якому стрічали ми різне — сумне і радісне, прикре і гарне, поважне і наївне — всякого було, Життя в нашій організації не оксамитом було встелене, і повірте що США це суспільна школа. Чим більше труднощів, тим багатше і жвавіше це життя.

Не легко було основницям США започатковувати жіночу організацію. Жадна з нас не мала відповідного підготовлення, але видно що тих вісім жінок, які 12 березня, 1925 року, зішлись на перші ініціативні збори й поклали перші основи під цю тріпку організацію, мали щасливу руку і Бог благословив їхні задуми.

З історії українського життя в Америці знаємо, що були й перед тим спроби організування жіноцтва, але ці спроби не мали бажаного успіху. Однак і ці невдачі вже були певним починком і знаком, що українське жіноцтво в Америці бажало об'єднання, зближення і порозуміння. Організація українського жіноцтва в Америці була природним явищем. Жіноцтво бажало вийти з своїх хатніх куточків у ширший світ, бажало освіти й обміни думок, а понад усе в його душі царила свідомість і бажання духового зв'язку з рідною землею і саме ця глибоко в душі захована туга за рідним краєм ще дужче спонукувала жіноцтво до гурту.

Був час що жіноцтво не розуміло, навіщо ця організація, які користі з неї та що говорити до збору жіноцтва. Але мабуть сам Бог керував нашими думками, бо в серці являлась любов і замишування до нової, незнанної організаційної праці для українського народу, і ось на самих початках в нашому статуті появилася одна із перших точок, нав'яна сердешною любов'ю до свого рідного народу — „Поміч Рідному Краєві“.

Саме на перших ініціативних зборах першої вісімки США, в якій числі були Олена Лотоцька, Стефа Абрагамовська, Анна Кулик, Юлія М. Шустакевич, Марія Дембіцька, Юлія Ярема, Катерина Шутак і Катерина Гупалова, ми постановили поставити „Поміч Рідному Краєві“ в основу діяння нашої організації. Бо хоч ми жили на американській землі, але душею і нашими думками ми динули в рідний край. На той сам шлях ставали разом з нами другі жінки, які стали приєднуватись до США.

А з рідних земель наспівали невеселі вісті. Ми довідувалися про жорстокі переслідування наших братів і сестер, про масові арешти, репресії та про мовні, політичні й економічні репресії з боку окупантів. Відчуваючи це все, ми гаряче бажали допомогти нашим братам морально і матеріально. Цей патріотичний обов'язок нас об'єднував, давав ініціативу до праці, родив ентузіазм і втягав до США щораз більший круг жіноцтва, з-поміж якого вибивались на перед сміливіші та здібніші й помалу брали провід в організації.

До розвою США багато причинився наш найстарший щоденник „Свобода“, на якого сторінках постійно появлялись дописи і справоздання про працю США, першу в околиці Нью Йорку та Ньюарку, а також „Америка“, яка пізніше на якийсь час відступила місце на офіційну сторінку для США. Жіноцтво читаючи про Союз Українок, стало цікавитись ним, набірати охоти до організації і скоро стали творитись відділи по більших і менших українських осередках. І так за 10—15 років витривалої постійної праці відділи США розкинулись сіткою по цілих Злучених Державах і США став найбільшою жіночою організацією на американським континенті.

Багато завдячували ми нашим посестрам на рідних землях, які своєю працею у трудних обставинах під польським окупантом були нам прикладом і заохотою. „Жіноча Доля“ і „Жінка“ були постійно часописами, які були для нас порадою та ініціативою, а Центральна наша була в постійнім зв'язку із Союзом Українок у Львові.

Так минав рік за роком. Жіноцтво наше розвивалось у своїй організації, пізнавало товариську поведінку, училось розуміти одне одного, набіралося громадських ширших поглядів, шука-

ючи нових шляхів і кращого знання. Сьогодні, вершком нашого надбання є своя жіноча самостійна газета „Наше Життя“, якою ми тішимося вже семий рік. „Наше Життя“ це зеркало організаційного життя США. Воно держить нашу організацію при праці і при житті.

Стаючи на порозі нового чверть-століття, передбачуємо для себе ще важчі обов'язки, як дотепер. Перед нами проблема, як вдержати те що придбали. Теж нове завдання приєднання до США жіноцтва нової імміграції, а що найважливіше, то приєднання до США українок роджених на американській землі та об'єднання їх із жіноцтвом нашої нової імміграції. Бо тільки в цей спосіб наші дотеперішні придбання зможуть поширюватись і зростати, а США зможе стати дияку українського жіноцтва підставою української самостійної державної думки, організаційної моралі і сестриної любові.

На овиді перед нами також важка небезпека, з якою ми мусимо звести серйозну боротьбу. Кладучи основи під США 25 років тому, ми не реалізували небезпеки, яка грозить нам тепер від комунізму. Ця зараза, яка іде на підбій цілого світу, яка прямує до знищення християнської культури, індивідуальності свободи, а зосібна до знищення американського способу життя і демократії, вкручується в усі організації, на те, щоб ширити хаос, недовіря, руїну і знищення. Для того членки США мусять мати відкриті очі і ясні думки та пильнувати й оберігати свою організацію від тієї зарази.

З нагоди Срібного Ювілею США висказую велику радість, яку відчуваю в моїм серці, а рівночасно висказую сильне сердечне бажання, щоб США був даліше провідною зорею на шляху, по якому йтимуть нові кадри українського жіноцтва. Жінкам багатьох народів дано нагоду працювати у своїй власній вільній державі. Українська жінка, як громадянка, не мала дотепер ще цієї золотої нагоди. Тому ми жінки, горожанки вільної Америки, повинні прямувати і помагати, щоб у світі настала воля всім народам та запанувала правда і справедливість. Коли світі буде свобода, правда і справедливість, за яку сьогодні борються всі поневолені народи, а між ними і наш український народ, тоді Україна стане незалежною державою, а Союз Українок Америки досягне своєї найбільшої мети.

Юлія М. ШУСТАКЕВИЧ.

Гимн Союзу Українок Америки

(Слова С. Мусійчука, музика М. Гайворонського).

Гей сестри, в гору очі
І духа піднесім,
Стрічати кращу долю
Ми разом всі ідім.
Вже сходить ясне сонце
Для України дочок,
Нас кличе всіх до праці
Союз Українок!

Нас кличе дух героїв
Що впали в боротьбі,
Не можна нам бездільно
Гаяти час в журбі.
З прапором синьо-жовтим
Вперед ідім крок в крок,
А гасло всіх нас буде
Союз Українок!

На бажання Централа вишле ноти до цього гимну.

Юрій Клен

Помолімося

... Тож помолімося за полонених,
Які у морі бур'янім пливуть,
Та ще за страждущих і угнетених,
Які шукають марно світлу путь,
За всіх в снігу зажива погребених,
Які шляху додому не знайдуть.
Над ними, Господи, в небесній тверді
Простри свої долоні милосерді.

Ще помолімося за всіх, кому
Вже не оудилося узріти світла,
Що їх я думкою не об'яму;
За всіх, кому зруйновано їх житла,
Кого безжально кинули в тюрму,
Щоб радість їм ніколи не розквітла.
О, тільки дотиком легеньких рук,
Позбав їх, Господи, страждань і мук!

Помолімося за тих, що у розлуді
Помруть, відірвані від рідних хат;
Помолімося за тих, що у розпуці
Вночі гризуть залізні штаби ґрат,
Що душать жаль у невимовній муці,
За тих, кого веде на страту кат.
Над ними, Господи, в небесній тверді
Простри свої долоні милосерді!

Тож ревно помолімося за всіх,
Кого сувора доля не пригорне,
Хто не знає ні радості, ні втіх,
За всіх, кого нещадно чавлять жорна,
Кому завмер у горлі криком сміх,
Чий неясні дні, як ночі, чорні.
Ти, Боже, їх у темряві не кинь,
Благослови їм шлях серед пустинь.

Вісті цього місяця короткі, але пригадки важні, бо вже тепер треба:

1. Посилати замовлення на твори Лесі Українки. Книжка за 1 примірник \$4.50. Кожний відділ повинен замовити бодай кілька примірників, щоб роздати до місцевих бібліотек і каледжів.

2. Уже тепер треба збирати оголошення до книжки, що вийде з нагоди 25-літнього ювілею С.У.А.

1 сторінка	\$30.00
1/2 сторінки	\$18.00
1/4	\$10.00
1/8	\$ 6.00

Привіти відділів С.У.А., місцевих товариств та бизнесменів особливо побажані.

Бажаємо веселих вакацій! Не забувайте, що ми їх цього року не будемо мати, бо перед нами в Централі велика праця приготувань до 9-ої ювілейної конвенції.

Екзекутива.

НА ВИДАННЯ ТВОРІВ ЛЕСІ УКРАЇНКИ	
Складаємо щирю подяку за датки на видання творів Лесі Українки в англійській мові, що надійшли до Централі у квітні ц. р.:	
Окр. Рада і Юв. Ком. у Філадельфії, Па.	210.00
Відділ 30 Клівленд, Огайо	100.00

5	Дітройт, з вигр.	27.00
22	Шикаго, Ілл.	25.00
52	Філадельфія, Па.	25.00
18	Джемейка, Н. Й.	10.00
27	Пітсбург, Па.	10.00
58	Дітройт, Миш.	10.00
И. Ваврів, Філадельфія		10.00
М. Малевич, Пітсбург		5.00
О. Шефранська, Маттанан		2.00
	Разом	434.00

Екзекутива С.У.А.

Пані Павликовська до членок і відділів С.У.А.

Мінхен, Німеччина
16 травня, 1950

Дорогі Сестри Союзянки,

У цій році будете обходити 25-літній ювілей Вашої організації, і як з часописів довідуюся, ви ладитесь до ювілейної конвенції.

Через пів року побуту в Америці я мала нагоду докладно познайомитися з працею Вашої організації, Вашими членами та відділами на терені східних стейтів. Я зжилася з Вами, навчилася Вас розуміти і моя співпраця з Вашою Головою п. Оленою Лотоцькою і членами Вашої Управи залишиться на ціле життя моїм якнайкращим спомином. Тому я по виїзді слідувала за життям Вашої організації, маючи нагоду користати з Вашого часопису „Наше Життя“ Ваші приготування до ювілею С. У. А. спонукали й мене думками бути з Вами та проаналізувати Вашу працю. Тому я чую потребу написати Вам оце письмо.

Кожний мусить з признанням поставитись до оснуйтецької Вашої Організації, що серед тяжких умовин дали почн до створення її і довели до того, що сьогодні вона розрослась до тих розмірів. Ваша організація поклала великі заслуги для удержання українського духа і культури серед жіноцтва, що далеко від своєї батьківщини знайшли нову зовсім іншу своїм характером батьківщину. Мало того, вони своєю свідомістю і привязанням до батьківщини зуміли і свою родину й дітей виховати в любові до рідного. І коли сьогодні у Вас є українські церкви, доми та організації, то це без сумніву велика частіна в нім заслуг Вашого жіноцтва і Вашої організації.

Життя іде вперед і кожна організація, що не хоче стояти на місці, мусить йти вперед. Боже Провидіння поставило Вас перед новим великим завданням. В часі другої світової війни наша батьківщина перейшла пекло горя і мук. Ціла батьківщина зайнята ворогом і довголітня праця укр. жіноцтва знищена. Союз Українок Америки через те що він організація сильна і працює на терені найсильнішої сьогодні у світі держави став спадкоємцем і перебрав на себе ролю провідної жіночої організації українок по той бік заслони. І мусимо ствердити, що Ви цей обов'язок виконали якнайкраще, і що Ваша організація стала на висоті завдань та пішла вперед. У часах тяжкої дійсності на скитальщині Ви були перші хто подав руку українській жінці на скитальщині. Ви були одними з основників ЗУДАКу і своєю працею й пожертвами постійно спомогали його корисну діяльність. Ви також, не дивлячись на це обтяження, почали опіку над таборами для „Матері й Дитини“, несучи промінь світла й надії в тяжке життя скитальської сім'ї і матері.

Коли перший раз ми відтяти від світу дістали ваш часопис, сльози радості й гордості зявилися в наших очах. „Наше Життя“ це був лучник зо світом.

А вкінці Ви даліше почули потребу не тільки моральної і матеріальної помочі своїм сестрам, але Ви стали на висоті своїх завдань і відчули, що у світі йде боротьба на життя і смерть. Наука і віра Христа сьогодні в боротьбі з насильством і глумом над людськістю. Ви відчули, що Батьківщина в руках вогора і що ми українське жіноцтво мусимо у-

УПРАВА С.У.А. ВІД 1925 ДО ТРАВНЯ 1931 РОКУ
Стоять: Юлія Ярема, голова; Катерина Шутак, касієрка; Павлина Авраменко, містоголова. Сидить: Олена Д. Лотоцька, секретарка

сією силою і спромогою боронити прав українського народу та своїми зв'язками шукати приятелів нашої Батьківщині. Ви зрозуміли, що на Вас тяжить обов'язок не тільки у цій хвилині працювати серед Вас, Вашого оточення але і як старша Сестра Ви взяли на себе тягар та обов'язок подбати за цілу нашу родину. З Вашої ініціативи, Вашою працею і Вашими фондами мали ми українки змогу в 1948 році відбутися у Вас у Філадельфії Світовий Конгрес Українського Жіноцтва. В тій найтяжчій хвилині українське жіноцтво здобулось на той великий підйом і довело до створення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО).

Цей Ваш високого значення крок вперед дає Вам право на повне признання, однак він потягнув даліші обов'язки і даліші тягарі. Створення на Вашому терені і з осідком у Вашій канцелярії СФУЖО на початок своєї діяльності безумовно обтяжує Вас і працею і матеріальним тягарем. Але це запише Ваші діла в історії.

Започаткована на Конгресі СФУЖОМ акція рятунку „Матері й Дитини“ знайшла серед Ваших відділів і членів широкий відгомін. Завдяки тому постав сьогодні притуток у Філадельфії для Матері й Дитини і СФУЖО при Вашій допомозі може стати на поміч деяким нещасним матерям. Чи може бути Вам більша сатисфакція як вдячність тих людей і заслуга в любові до ближнього та насолода сповнення обов'язку перед українською нацією.

До СФУЖО сьогодні звертається жіноцтво цілого світу за порадою, за піддержкою в початковій праці. Це найкращий доказ, як потрібна була ця організація. І тут знову тягарі на Вас. Ви є основною базою існування. За Вами ще єдина організація Канади може нести тягарі для піддержки СФУЖО. Але жіноцтво цілого світу напевно з вдячністю дивиться на Вас, що Ви піддержали його в той час. Коли вони стануть сильні-

ші, напевно переберуть тягарі на себе.

Ваша газета „Наше Життя“ сьогодні є лучником для жіноцтва цілого світу. Вона вяже нитки, координує нашу працю і ледви чи Ви могли б мати більше користі як радість Ваших читачок-передплатниць, а що найважливіше вдячність тих організацій, що починають свою працю на нових теренах.

Боже Провидіння дало нагоду Вашій організації сповійти велике діло. Ваша організація, Ваша Управа і Ваша Голова станули на висоті у цей важливий момент переживань нашої нації. Останні роки дали змогу розвинути Вашій Організації і здобути великий моральний авторитет.

Перед Вами завдання нести Ваш прапор ще вище і не дати пропасти тим здобуткам, але закріпити їх. Це вимагає від Вас і від Ваших членів постійної уваги, інтензивної праці, пожертв і зусилля, але воно дає і великі результати, бо Ваша організація іде вперед, вона не спочиває але вибивається на почесну ролю передової організації серед українського жіноцтва й оборонця поневоленої Батьківщини.

Ця почесна роля дає Вам повне право сказати:

„Наші попередниці заслужили для організування нашого жіноцтва, ми виконали наш почесний обов'язок на протязі 25 років, і сьогодні ми піднесли високо прапор нашої організації і не дамо його схилити“

НЕХАЙ ЖИВЕ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ І ЙОГО ПРОВІД!

За Головну Управу ОУЖ

Ірина Павликовська голова.
О. Коломінська секретарка.

Є між нами доволі багато націоналістів, але жалюгідно мало державників.

Держава це передівсім велика господарка, в якій безліч відповідальних варстатів праці треба обсаджувати кваліфікованими одиницями.

Дарія Віконська

Ювілейне Свято СУА

(ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.)

Під кличем „Свято Матері Союзянки” відбувся у Філадельфії, Па., 25-літній ювілей Союзу Українок Америки, який уладили Окружна Рада СУА і Ювілейний Комітет, 21 травня, в головній залі Товариства Іорожан при Френклин стріт, в год. 3 пополудні.

Без великого розголосу, що й характеризує працю Союзу Українок Америки взагалі, ювілей відбувся величаво, при численній участі відділів СУА з Філадельфії і Честер, та гостей і представників місцевих організацій і товариств.

Зала була приготована до бенкету. На столах видніли квіти й написи з числами відділів при яких членки мали засісти. За головним столом були голови усіх пркявних відділів, священник та уряднички Централі, а теж голова комітету і Окружної Ради та провідниця свята.

На сцені відкрилася заслона і перша виступила п. Мар'я Головата, голова Ювілейного Комітету, яка кількома ядерними словами відкрила сято 25-літнього ювілею Союзу Українок Америки та представила п. Анну Сивуляк, голову Окружної Ради СУА. Пані Сивуляк дала п'ятигодинний реферат в якому згадувала розвиток і працю СУА за 25 років. З черги виступила на сцені відома у Філадельфії талановита скрипачка, молоденька Люба Головата, членка 52 від. СУА яка при фортеп'яновім супроводі пані Вір виконала дуже гарно чотири точки.

Знову на сцені появилась нова зірка українського американського обр'ю пані Інна Черняхівська, членка 20 відділу СУА, яка ще дуже не давно прибула до нас із скитальщини. При фортеп'яновім супроводі пані проф. Котович пані Черняхівська відспівала уміло, гарно і з повним відчуттям чотири українські пісні. Грімкі оплески були нагородою для обидвох артисток і їхніх акомпанаторок.

Ця коротка, але гарна програма закінчилася. На залі заметушилися членки СУА, які згодилися подавати до столів добірні страви приготовані теж членками СУА. На столі пишався прекрасний у три ступні ювілейний торт, дарунок п. Катерини Комар, членки 42 відділу.

Пані Марія Головата знову промовила кілька вітальних слів і відкриваючи бенкет, передала його провід пані Павлині Панамаренко. Подали обід, а незабаром пані Панамаренко почала свою роль провідниці бенкету. Найперше прочитала письменні привіти від пані Олени Кисілевської, голови Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, з Оттави, в Канаді, Спілки Української Молоді, відділу у Філадельфії, Базару, Української Кооперативи, та 15 відділу СУА в Честері, а опісля поклікала до привітів представниць відділів СУА і гостей. Привіти зложили: пані Тершовська, відділ СУА в Честер, Лідія Дяченко, від. 20; Марія Горохівська, відділ 41, Марія Бендзяк, відділ 42, Ольга Фо-

стик, відділ 46, Пелагія Романюк, відділ 48, і Владзья Хоптяк, відділ 52 молодечий, у Філадельфії.

Від часопису „Америка” промовляв, як звичайно краснорічиво д-р Лонгін Цегельський, від філадельфійської Самопомочі п. Осип Голінатий, від ЗУАДЖ-у п. В. Блавацький, від тов. Любов, 45 відділу УНС п. Тедоор Малик, від Т-ва У.-А. Горожан, майор Дармограй, від Драматичного кружка ім. Лесі Українки п. Катря Ярош, від Сестрицтва 11 відділу Провидіння п. П. Дурановська, від Українського Культурного Центру при Інтернешенел Інституті, панна Іщуківна, а від Колегії СФУЖО п. Амалія Рублева.

Привіт п. Рублевої заслуговує на особливе підкреслення. Колишня голова Союзу Українок у Станиславові, член Головної Управи Обеднання Українських Жінок на еміграції, у Мюнхені, а тепер з приїздом до Філадельфії, член Колегії СФУЖО, оцінила працю Союзу Українок Америки та змагання які наше жіноцтво в Америці мало в будові СУА. Вона неодноразово підкреслила його заслуги для рідного краю і політичної еміграції на скитальщині та в переселенчій акції. Переходячи коротко але вельми змістовно жіночий рух на рідних землях, вона повязала створення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій та Захисту Матері й Дитини, які постанали заходами, пожертвами і працею Союзу Українок Америки. Грімкі оплески показали що пані Рублева не перестала бути провідницею жіноцтва.

На кінці до слова поклікано п. Олену Лотоцьку, голову СУА. Та заки вона почала свою промову, пані Головата заповіла несподіванку і вийшла із салі. Усі вижидали цієї несподіванки. За хвилину вона появилася з повними раменами квітів, серед яких щось срібне особливо блистало. Були це срібні доляри, новісінькі, при-

чеплені до прутиків і затикані поміж квітами, неначе срібні квітки. Цей несподіваний, гарний дарунок вона подала пані Лотоцькій з побажаннями щастя та продовжування успішної 25-літньої громадської праці. Пані Лотоцька була дуже зворушена цією несподіванкою. Вона потім сказала промову. Не говорила довго, але кожне слово її падало як цілюща вода на серця прियाвних. Зачинаючи поезією Юрія Клена, українського поета з роду німецького, який родився, виріс і полюбив Україну так що став її вірним сином та помер передчасно на скитальщині, п. Лотоцька перейшла головні етапи 25-літньої праці СУА, і підкреслила довіря й відданість членок до Управи СУА у творенні майже неможливих завдань які стрічала наша організація за чверть століття свого існування. До тих найважливіших вона зачислила перший конгрес українського жіноцтва в Америці в 1932 році, рятунок під час страшного голоду в Україні, поміч моральну Союзові Українок у Західній Україні коли поляки його закрили, та поміч матеріяльну коли його привернено до життя, поміч для Карпатської України, вдержаність підчас 2-ої світової війни й готування до помочі Рідним Землям й скликання Світового Конгресу Українського Жіноцтва в 1948 році та створення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, улаштування віч, яких збірки пішли на переселенчу акцію матерей і дітей та Захист Матері й Дитини, а вкінці й видання творів Лесі Українки в англійському перекладі. До того пригадала тяжкі зусилля СУА відкрити двері до міжнародних звязків через жіночу американську 3-мільонову Генеральну Федерацію Жіночих Організацій у Вашингтоні, що прийняла СУА у члени й дала змогу стати українкам в колі вільних культурних народів.

На кінець п. Лотоцька представила філадельфійських Союзянок, що були або ще є в Головній Управі СУА, а саме: пань П. Панамаренко, М. Бойко, О. Штогрин, М. Головата,

О. Василенко, А. Бохей, М. Григорещ, А. Сивуляк, С. Вовчок, А. Кульчицька, К. Ярош, М. Насевич, А. Банах, М. Бабяк, Т. Костик і О. С. Страйт та відзначила заслуги піонірок СУА: С. Абрагамовська, Ю. Яремова, Ю. Шустакевич, М. Марусевич, П. Дембіцька, К. Шутаківна, П. Авраменко і других, які від першого дня життя СУА немов маленької дитини піклувались нею, не відступали ні на часочок і змогли їй вирости на справжню красуню у громадському житті українців в Америці. Згадала також паню Локуш, першу голову 2 відділу СУА в Честері, Па., а також покійну Катерину Бабяк, секретарку того відділу. Дякуючи за особисте довіря і піддержку у праці за цілих 25 років та за піднесений дарунок, п. Лотоцька скінчила свою замітну промову.

На закінчення свята пані Чайківська заїнтонувала многоліття СУА и прियाвним гостям, а пані Панамаренко знову передала слово п. Головатій, председательці Ювілейного Комітету, яка подякувала артистам та членкам за працю для успішного свята і закрила 25-літній ювілей СУА у Філадельфії. Після українського національного гимну, гості почали розходитись домів, складаючи гратуляції Союзові Українок Америки на руки його голови п. Олени Фоліс-Добуш-Лотоцької.

Ювілейні дарунки зложили:

Відділ 2	Честер, Па.	\$25.00
" 15	Честер, Па.	5.00
" 20	Філадельфія	10.00
" 41	Філадельфія	10.00
" 42	Філадельфія	25.00
" 46	Філадельфія	10.00
" 48	Філадельфія	10.00
" 52	Філадельфія	10.00
Тов. Укр. Ам. Гор.	Філа.	25.00
Драм. Круж Л. Ураїнки		50.00
Тов. Любов, від. 45	УНС	10.00
Сестр. від. 11	Провидіння	10.00
Катерина Ткач		5.00
Укр. Культур. Клуб		5.00

Ці датки в сумі 210.00 а теж чистий прибуток з ювідею, призначений на видання творів Лесі Українки в англійському перекладі.

I. В., членка СУА.

НОВА КНИЖКА! — ЗАМОВЛЯЙТЕ!

УЖЕ ДРУКУЄТЬСЯ

Вибір Творів Лесі Українки

В АНГЛІЙСЬКІМ ПЕРЕКЛАДІ П. З.

SPIRIT OF FLAME

Це є вибір поезій, драматичних поем і драм Лесі Українки в перекладі Персивала

Канді, з його довшим переднім словом (життєпис поетки і пояснення до творів),

під редакцією професора Колумбійського університету, Кляренса А. Маннинга

КНИЖКА НА 300 СТОРІН, З НЕВІДОМИМИ ДОСІ ЗНИМКАМИ АВТОРКИ,

В ГАРНІЙ ОБКЛАДИНЦІ \$4.50

Видає Союз Українок Америки

Замовляйте вже тепер

Ukrainian National Women's League of America

866 NORTH 7th STREET

PHILADELPHIA 23, PA.

30 СЦЕНИ Й ЕСТРАДИ

Наше танкове мистецтво відмітило два цікаві виступи. У березні відбувся самостійний вечір Оленки Гердан Заклинської у Торонто.

Танечниця вивела танкові твори тільки українських майстрів Ярославенка, Колесси, Чайковського, Барвінського. Костюми її були запроєктовані нашими малярями і сперті на народних зразках.

В тому ж місяці відбувся попис балетної школи прима-балеріни Валентини Переяславець в Нью Йорку. Всього чотири місяці як постала ця студія, а вже дала викінчені твори з молодими надійними талантами. Мисткиня вивела „Чародійну Паличку”, дитячий балет на одну дію.

Музичні виступи були більш різноманітні. У квітні концертувала п'яністка Любка Колеса в найбільшій концертній залі в Нью Йорку, здобуваючи найвище признание критики.

Молода віолончелістка Зоя Полевська, що недавно прибула з Європи, виступала двічі в радіо в Монреалі при фортепіановім супроводі свого батька д-ра М. Полевського. Дня 16 квітня відбувся її концерт, влаштований заходами Об'єднаного Комітету в Нью Йорку.

У лютому ц. р. закінчила музичні студії молода п'яністка Ганна Придаткевич. З тієї нагоди відбувся в Моррі Стейт Каледж (Кентокі) її концерт, що його відвідало багато земляків. Відгуки критики були дуже корисні.

Відома наша танечниця Рома Прийма виступила в січні і лютому у песі „Пюлішінель”, де відтворила головну роль принцеси балерини. Канадійська преса обговорила дуже корисно цей твір, а про танечницю висказується з великим признанням.

ГОЛОВНА УПРАВА СУА 1948-1950

Сидять (з ліва) Олена Мураль, містопредсідателька, Павлина Будзол, містопредсідателька, Олена Ф. Д. Лотоцька, голова, Олена Гординська, місто предсідателька, Марія Бабяк, касієрка, Катря Ярош, рекордова секретарка. Стоять (2 ряд, з ліва) Марія Насевич і Марія Марусевич, члени контрольної комісії, Олена Штогрин, референтка преси, Анна Сивуляк, фінансова секретарка, Тетяна Костик, член контрольної комісії, Марія Голова та, референтка стипендійного фонду, Іванна Бенцаль, організаторка, Стефанія Вовчок, референтка мистецтва. Стоять (3 ряд, з ліва) гості, члени Колегії СФУЖО, Стефанія Пушкар, Іванна Рожанковська, Кикілія Гардецька, Наталія Іщук, Лідія Бурачинська.

НОВИЙ ЕТАП

Музей Союзу Українок Канади розвинувся у поважну етнографічну збірку, найбільшу за межами України. В „Українській Голосі“ подає п. Анастасія Рурік перегляд здобутків. Музейна збірка перевищає кілька тисяч експонатів, у

тому є 60 жіночих сорочок, 11 чоловічих і диточих, 10 обгорток. Поважне число рупників, верет та налавників, не вгадуючи вже про ввори, яких число пере-ступило тисячку. Все те не вміщається вже в одній кімнаті. Перед комітетом му-зею є велике, відповідальне завдання —

розв'язати справу приміщення, що да-ло б змогу збірку по музейному впоряд-кувати.

**СКЛАДАЙТЕ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК**

Олена Залізник

Початки українського жіночого руху

Українським жінкам по цей бік залізної заслони, згуртованим у багатьох жіночих організаціях, розкиданим по різних державах усіх континентів, але об'єднаних спільною ідеєю служби для батьківщини та її визвольних змагань, жінкам перейнятим любов'ю і пошаною до всіх цінностей української культури, зайнятим працею між своїми членами і підростаючою генерацією, жінкам перейнятим турботою про виховання молодого покоління, розвиток і збереження всіх його творчих сил для своєї нації, — цим жінкам треба згадати ті часи й обставини, в яких поставало й оформлювалось життя української жінки, як громадянки, як свідомого співтворця всіх наших надбань за останні десятиліття 19-го і першу половину біжучого 20-го віку.

Знані це справи і писалося про те на рідних землях чимало в передвоєнних часописах, „Жіночий Долі“, „Новий Хаті“, „Жінці“, „Українці“, в окремих брошурах та альманахах.

Однак чи багато жінок розпоряджає тепер давніми річницями тих часописів, навіть в країнах давнього осідку нашої імїграції, у Злучених Державах чи в Канаді, не кажучи вже про місця нового поселення, чи тимчасового перебування-скитання?

Та і склад членів у жіночих організаціях тепер не такий як був давніше. Це не одноцілий моноліт „сільських кружків“, з питомою собі, віками передаваною, народною культурою і звичаями; не гурт національно відроджених, (часом із захопленням піонерок), підприємливих практичних міщанок; не ряди наших інтелігенток, свідомих свого обов'язку громадської праці і провідної позиції.

Це конгломерат жінок, різних не тільки суспільним походженням і матеріальним положенням, але різних освітою, світоглядом та надбаннями з різних чужих культур і цивілізацій, під впливом яких доводилось їм зростати і жити, а які їх тепер роз'єднують. Побіч давніх визначних досвідчених робітниць передвоєнного часу, що зайняли і тепер провідні позиції, багато

молодого доросту і таких жінок, яких аж тепер, на скитанні чи в місцях нового поселення, обняла мережа жіночих організацій та громадської праці загалом.

Тому для зміцнення суцільності організацій власне слід використати як об'єднуючий, скріплюючий момент, 65-літню річницю оснування першого жіночого товариства — „Товариства Руських Жінок“ у Станиславові, основаного Наталею Кобринською в 1884 р. Хоч це товариство постало в невеликім, провінційальнім галицькім місті, і за своїм статутом мало місцевий характер, дата його оснування має для українського жіноцтва ширше, загальне значення. Це ж була загалом перша явна правна жіноча організація на українських землях.

Великі світові потрясення, перша і друга світова війна, що основно зміняли життя на українських землях, витворювали тим самим також інші умовини для організованої праці українського жіноцтва та мали рішальний вплив на її характер.

В залежності від тих зовнішніх умовин усі змагання й осяги нашого жіночого руху можна поділити на 3 періоди: 1-ший від початків до першої світової війни, 2-гий — двадцятьліття між обома війнами, і 3-тій — сучасний, від другої світової війни.

У 65-ту річницю оснування першого жіночого товариства хочу обговорити найближчий цій даті, перший період українського жіночого руху.

На великих просторах України під російською займанщиною, за царського режиму, всяке організоване життя було недозволене, і аж до 1861 року панувало там кріпацтво. Але і в таких умовинах українська жінка-інтелігентка проявляє себе як зріла громадянка й товаришка тих передових мужчин ідеалістів, що змагались за кращу долю батьківщини.

Визначні наші письменниці Ганна Барвінок і Марко Вовчок, близькі знайомі Шевченка і звеличниці його таланту, — та громадські передові робітниці і письменниці наступних десятиліть: Олена Пчілка, Марія Загірня, Софія Русова, історик Олександра Єфіменко, — не лише були переконані про рівноправність жінки, але й доказували це також практично своєю освітою, видатною літературною й науковою працею, чи то просвітньою роботою серед народу.

3 ВІДЧИТОВОЇ ЗАЛІ

В низці літературних вечорів, що їх провадять наші літературно-мистецькі клуби, відмічуємо виступи наших письменниць. І так 2 березня відбулася в Нью Йорку доповідь Людмили Івченко про Лесю Українку. Її доповідь дала зовсім новий підхід до письменниці. Тут не йшло про аналізу її творів чи про життєписний огляд, а про паралелю тем у Лесі Українки з іншими світовими поетами. Цю доповідь повторила Івченко на святі Лесі Українки в Дітройті, куди запросили її відділи США.

У березні виступила у Філадельфії Марія Струтинська на авторському вечорі літературно-мистецького клубу. Вона прочитала уривок із повісті „Сіре й червоне” та невеличкий нарис „Вічне світло”. Жива дискусія, що розгорілась, дала доказ актуальності й живучості її творів.

Дня 26 березня відбувся в Парижі виклад проф. Гл. Гудкової на тему „Минуле та майбутнє української мови у світлі нового мовознавства”.

На святочній академії Лесі Українки у Вінніпегу виступила з доповіддю артистка Наталя Дорошенко. Це був жму-

ток спогадів про зустрічі з поеткою та її родиною. Особливо цікаво було почути про перші спроби постанови „Лісової Пісні”, що дуже хвилювали поетку. На закінчення доповіді артистка рецитувала уступ із „Лісової Пісні”.

УРЯД СУА ВИБРАНИЙ НА ПЕРШОМУ ЖІНОЧОМУ КОНГРЕСІ В АМЕРИЦІ, В ТРАВНІ 1931

Сидять: Анастасія Рибак, містоголова; Олена Д. Лотоцька, голова; Анета Л. Кмець, містоголова. Стоять: Стефа Абрагамовська, кас. і Анастасія Вагнер, секр.

DO YOU JUST BELONG?

Are you an active Member,
The kind that would be missed,
Or are you just contented
That your name is on the list?
Do you attend the meetings
And mingle with the crowd,
Or do you stay at home
And crab both long and loud?
Do you take an active part
To help the camp along?
Or are you satisfied to be
The kind to "just belong"?
Do you ever go to visit
A Member who is sick,
Or leave the work for just a few
And talk about the clique?
There is quite a program scheduled
That means success, if done,
And it can be accomplished
With the help of everyone.
So attend the meetings regularly
And help with hand and heart,
Don't be just a member,
But take an active part.
Think this over, Neighbor,
Are we right or are we wrong?
Are you an active member?
Or—Do You Just Belong?

Anon.

Приєднуйте передплатників
для Нашого Життя

УПРАВА СУА 1934-1935

Стефа Абрагамовська, касієрка; Анета Кмець, голова; Анастасія Вагнер, секретарка.

ЕКЗЕКУТИВА СУА 1939-1941

Сидять: Анна Колтун, касієрка, і Анета Л. Кмець, голова. Стоять: С. Микитка, фінансова і О. Мудрик, рек секретарки.

Однак еманципаційні кличі підносяться вперше прилюдно у Галичині, за почином Наталі Кобринської.

Щоб як слід зрозуміти, наскільки Кобринська випередила свою генерацію та оцінити її працю на цьому полі, треба пригадати, яке становище займала тоді галицька жінка у своїм громадянстві. Переважну частину українського жіноцтва творили селянки, тоді здебільшого неграмотні, на яких тяготіло ще п'ятно недавньої панщини, які все ж не зважаючи на тяжкі зовнішні умовини, розвивали й зберігали народну культуру у піснях, звичаях, вишивках і т. д. Лише незначну частину українського жіноцтва творили інтелігентки, жінки священників, учителів і дуже нечисленних ще тоді урядовців, адвокатів, суддів. Цілком незначний відсоток становили самостійно працюючі жінки, сільські вчительки, поштові уряднички, кравчині і торговельний персонал. Освіта жінок з інтелігентського середовища кінчилась часто на народній школі та на принагіднім читанні белетристичних книжок.

І Наталя Кобринська вийшла із середвища сільської інтелігенції: була дочкою, а потім і дружиною священника. Повдівши молодю, посвячується праці для українського жіноцтва. Окрім вродженої інтелігенції й змагання до знання, мала вона сприятливі умовини і матеріальну незалежність, які дозволили їй побувати у ширшому світі та побачити життя інших народів. Через своїх братів познайомилася з визначними представниками молоді: Іваном Франком, Михайлом Павликом, Терлецьким та іншими, які мали на Кобринську великий вплив і були її дорадниками в початках її літературної праці та прихильно ставились до її змагань на феміністичному полі.

Початком громадської діяльності Наталі Кобринської вважаємо 1884 р., коли то за її почином основано першу жіночу організацію. Це сталося у жовтні, 1884, у Станіславові. Вісімдесят жіночих прізвищ виказує список членів. Основні збори описала недавно тому голова СФУЖО Олена Кісілевська, що була тоді наймолодшою членкою. Промовляла Н. Кобринська, що була доброю бесідницею та мала корисну, привабливу зовнішність. Коли переглядаємо статут того „Товариства Руських Жінок”, то бачимо, що цілі не були надто далекосяглі. Головну вагу покладено на культурно-освітню працю серед членок.

Все ж оця перша організація не оправдала себе. Хоч у ній зібрались найактивніші жінки того часу та більшість їх була розсіяна по провінції, а в самому Станіславові українки Кобринської не піддержали. Видно, що це такі ще була новина для них і організувати культурно-освітню роботу ще не зуміли. Сходина відбувалися щораз рідше, бібліотека світила пусткою.

Та Кобринська не зразилась цією невдачею. Вона заходила коло видання альманаху з творами жіночого пера. Саме в 1885 р. їхав Франко до Києва і допоміг їй позискати для цієї ідеї й письменниць Великої України. Довго йшло листування і підготовка, й у 1887 р. виходить „Перший Вінок”. Альманах об'єднав усіх тодішніх письменниць із обох боків Збруча. Подібаємо там твори Ганни Бабвінок, Олени Пчілки, дочки її Лесі Українки, Дніпрової Чайки та інших. З галичанок є там поезії відомої вже тоді Уляни Кравченко та літературні спроби цілого гурту молодих жінок, а саме Михайлини й Ольги Рошкевич, Климентини Попович, Олесі Бажанської. „Перший Вінок” — це була перша, і треба сказати вдала спроба, об'єднати всіх тодішніх робітниць пера до спільного діла. А найважливіше також те, що в заранні жіночого руху об'єдналися також жінки обох українських займанщин.

В публіцистичній частині альманаху займається Кобринська питаннями соціального, економічного і політичного становища жінки та шукає виходу з її незавидного положення.

В белетристичній частині, в таких оповіданнях як „Дух часу” Кобринської, і „Товаришки” Олени Пчілки, в поезії „На новий шлях” Уляни Кравченко, змальовані також змагання молодого покоління українських жінок до науки, самостійної заробітної праці й політичної рівноправності.

В пізніших роках видала Кобринська ще три випуски „Нашої Долі”, якої даліше видання припинилося з матеріальних причин, а також тому, що знаходила Кобринська замало зрозуміння для своїх плянів серед жіноцтва, чи вірніше кажучи, замало було тоді жінок, які вмели б переводити її пляни в життя. Альманах „Перший Вінок” доказав, що легше було згуртувати співробітниць і матеріал для видавництва, як придбати потрібне число передплатниць.

(Д. б.)

С Ф У Ж О

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

25-ліття діяльності пані Євгенії Ситник

Вперше мала я нагоду зустріти її перед 25 роками на вічу в Тернополі. Там між поважними бесідницями звернула на себе увагу молода, повна запалу пропагаторки кооперативної ідеї, яка своєю палкою бесідою зміла запалити селянок до кооперативної справи.

Опісля зустрічаємо її всюди, де того вимагає добро української справи. В Тернополі й Тернопільщині вона бере участь у праці Союзу Українок, кооперації, Рідної Школи, в Бояні, читальні Просвіти, Міщанському Брацтві. Як добра бесідниця виголошує свої палкі промови на зборах, анкетах, нарадах, виборчих вічах. Невдово що польська влада звернула на неї свою пильну увагу, слідила її й переслідувала, кілька разів арештувала, мучила своїми допитами. Коли ж вона стала вчителькою, польська влада заборонила їй в цілій галицькій землі, поставивши її на чорну лісту „небажаних”. З причин тих переслідувань вкінці молода патріотка була примушена покинути рідну землю. Вона виїхала за море до Канади.

Але хто любить свій народ і хоче для нього працювати, той може продовжувати свою працю всюди, де його доля не кинула б. Так було і тут. Опинившись на вільній канадійській землі в місті Винніпегу, вона зараз стала до громадської праці. Найгарячішим її бажанням було об'єднати українське жіноцтво згуртоване по різних жіночих організаціях, об'єднати до спільної праці й акції у всіх спільних нам усім справах і цілях; для кращого життя українців у Канаді і поміч Рідному Краєві. Запізнавшись з україн. патріоткою бл. п. Анною Йонкерс дружиною лікаря, родом голяндця, Ситник спільно з нею закладає Товариство канадійсько-українського Жіноцтва та об'єднує в ньому всі жіночі організації і крім того нав'язує зв'язки з англійськими жіночими організаціями, і репрезентує об'єднане українське жіноцтво серед англійських кол. Від часу до часу даються за рамені того товариства в англійських колах відчити про Україну й тим способом пропагує українську справу. В часі мого першого побуту в Канаді перед 20 роками я мала нагоду брати участь в таких спільних товариських сходинах і винесла з них як найкраще враження й переконання що це був дуже корисний та доцільний спосіб пропагування української справи серед англійського жіноцтва. За час 8-літнього існування того товариства якого головою ввесь час була п. Йонкерс, а секретарем й душею п. Ситник, це товариство проявляло дуже живу діяльність: устроювало масові протестаційні віча в обороні прав українського народу на рідних землях опанованих ворогами, давано поміч

політичним в'язням якими були наповнені в'язниці за Польщі, поміч інвалідам що страждали здоров'я в боротьбі за волю рідного краю, давано поміч Рідній Школі, яку утримувало власними силами українське громадянство, а у великій мірі само вбоге свідоме українське селянство.

Пані Ситник є теж одною із основниць Організації Українок Канади яка є поширена

Євгенія Ситник

по всій Канаді і яка перша стала членом С. Ф. У. Ж. О. та щиро працює в цій організації з великим запалом аж до сьогодні як провідна її членка, однак не відмовляючись від співпраці з іншими жіночими організаціями як того зайде потреба.

Від кількох літ пані Ситник є головою Централі Жіночого КУК-а і на цьому відповідальному становищі а також на сторінках часописів пані Ситник гаряче заступає, й пропагує поміч українським скитальцям в Європі. Для збірок фондів, одежі й усякої можливої помічі пані Ситник не жаліє ні труду ні коштів і ім'я її добре знає й шановане серед європейських скитальців. Вона й тепер клопочеться справою переселення вдів із сиротами що її започаткувала Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (у скороченні СФУЖО) що її покликано організоване жіноцтво до життя на своєму Світовому Конгресі що відбувся з ініціативи СУА в листопаді, 1948 р. Пані Ситник була делегаткою від організації КУК на тому конгресі й зістала там вибраною містоголовою СФУЖО на Канаду. Тут ще слід згадати, що власне Центральна ОУК, якої основницею і членкою проводу є п. Ситник, перша доцінила вагу й значення СФУЖО і формально вступила в її члени.

Так виглядають тільки в скороченні подані ці етапи громадської праці яку за тих 25 літ перейшла ця невтомна громадська робітниця.

Хай ці щирі, короткі слова признання які ось тут висказу-

Наша анкета

Ми є напередодні конгресу Світового Союзу Матерей в Парижі, що йде під кличем „Мати в господарському житті” і має наświetлити потреби й недомагання жінки у тій діяльності.

Що може сказати до того наша мати, яка ставить свої перші кроки в новій країні та ще й часто-густо сама одна, без поміч чоловіка?

Труднощі її незмірні. Конгрес, що радить, навіть не уявляє собі глибини й розміру її завдання.

Тому й розписуємо анкету. Разом із цим числом наспіють анкетні листки, уложені нашою вченою-демографом Галиною Селегень. Вони допоможуть перш усього схопити економічні умовини прожитку нашої матері, що в теперішній стадії такі важні. Зібраний матеріал може нам повести відповідні акції у Світовому Союзі Матерей.

Вістки Федерації

На запрошення Світового Союзу Матерей (М. М. М.) СФУЖО бере участь у цього-річному конгресі М. М. М., що відбудеться в Парижі у днях 7. і 8. червня. Повноважність заступати СФУЖО одержали член управи Федерації пп. Ірина Павличковська, голова ОУЖ в Німеччині, член ради Федерації п. Зінаїда Витязь, голова Жін. Секції при УДК в Бельгії. Заступницею наших представниць та звязковою між М.М.М. і СФУЖО являється відома в Парижі лікарка українка др. Олександра Піснячевська.

На Великдень відбулася в Буенос Айрес, столиці Аргентини, нарада п'яти жін. організацій у справі рідно-шкільного навчання нашої дітвори. Досі в Аргентині такого не було, отже Союз Українок дав ініціативу до створення відповідного комітету.

Українське жіноцтво Бельгії приступає до створення самостійної жіночої організації. Дотеперішня Жіноча Секція при УДК в Бельгії скликає у тій цілі жіночий зїзд на 2 липня.

**І дзвенить у серці
Пісня коліскова,
В бій життя візьму я,
Мамо, твоє слово.**
Уляна Кравченко

**Чарамі степу смуток розвійте
Щоб не зосталося й тіні,
Подихом свіжим серце зогрійте,
Серце замерзле, в чужині.**
Париж Діма

емо, будуть їй підтримкою й захоотою до дальшої важкої але ворисної і важкої промислової праці якої наша батьківщина в цих часах так дуже від усіх нас потребує.

Щастя Вам, Боже!

К.

Чи це допоможе?

(Дискусійна стаття)

У 3. числі „Нашого Життя” п. Л. Ільченко заторкнула питання про зв'язки із жіночими організаціями. Справа більше скомплікована, ніж собі уявляє шановна авторка. Річ у тому, що більшість міцних і впливових жіночих організацій становлять собою частини міжнародних об'єднань. Прийом до цих міжнародних об'єднань, як напр. Міжнародна Жіноча Рада — узалежнений від державного існування цієї чи іншої нації. Це становило завжди та й тепер становить ще більше труднощів для того, щоб жінки окупованих країн, наприклад росіянами, могли б мати вільний голос в цих організаціях.

Всі ці організації творились тоді, коли вважалося, що кожна держава заступає одну націю. В усякому разі, у статутах цих організацій не зроблено жадних винятків на випадок поневолення одної нації іншою всередині держави, або на випадок примусового перевороту й поневолення одної нації другою в ім'я або під маскою якоїсь доктрини, як це маємо тепер із рядом східно-європейських держав.

Тому тут треба було б розпочати довгу акцію атаки, і то спільної з жінками інших поневолених народів, саме на центральні цих організацій, щоб вони застановились над тим, кого власне вони приймають у свої ряди. Наприклад ОН так і називають ці країни „світський блок”. Чи хотять і міжнародні жіночі організації мати у себе „світський блок”? Чи не суперечить це основним завданням, поставленим у їх статутах? Чи не паралізує це їхню працю і не вносить непотрібного розколу і розбиття сил? Чи вони борються за рівність жінки перед законом, чи рівність її у безправ'ї?

Отакі питання треба ставити перед міжнародними організаціями, в тому числі і перед Союзом Університетських Жінок і т. д.

Це є робота для тих наших жінок і жіночих організацій, які входять членами до таких організацій: особливо в Америці й Канаді, але також і в Аргентині, Бразилії, Австралії і скрізь. На цей пункт повинні ми скерувати всі зусилля.

В усіх краєвих організаціях, що є членами міжнародних організацій, повинні бути наші жінки членами, і скрізь саме ці питання піддавати під обговорення. Коли центральні кожної країни — а за ними і міжнародні центральні — доставляють багато запитів і протестів та вимог про зміну статуту, це може привести до результатів. Це довга робота, що вимагає багато наполегливості і терпеливості, тому її треба вже тепер починати. Всі молодечі відділи і кожна окрема інтелектуальна особина (Продовження на Стороні 8-ій)

Вістки з жіночих централей

АВСТРАЛІЯ

У серпні, 1949, постав перший жіночий осередок в таборі Ковра, про що ми свого часу вітували. Із цього малого почину пішли й даліше. Вміру того як наше поселення розширювалося по цілій країні, зривалася потреба нових, більших осередків.

Українці розсіпані в 6 стейтах Австралії. Ще немає повного перегляду їх розміщення. Найбільше їх знайшлося в Новій Південній Валії і саме тут, у таборі Ковра, завязався перший осередок. Таборове життя сприяло гуртуванню сил. Та це був тільки етап. Важніше було зібратися жінкам у столиці стейту Сидні. І справді читаємо на жіночій сторінці "Вільної Думки" з 2 квітня про створення ініціативного комітету, а скоро потім і про загальні збори кружка ОУЖ в Сидні. Головою вибрана п. Яскевич.

Ще не всі табори Нової Південної Валії мають свої осередки. Завданням кружка у Сидні буде тепер дати почин до заснування їх. Тому й читаємо на тій же сторінці інструкцію, про те, як заложити кружок ОУЖ. Згідно з австралійськими законами зложення організації не треба зголошувати владі.

Другий з черги стейт, замешкалий українцями це Південна Австралія зі столицею Аделаїда. Часописи принесли вістку про існування там кружка ОУЖ ("Українець—Час", 30 квітня), однак точнішого звіту про склад управи та діяльність ми ще не одержали. А Українська Громада постала в Аделаїді одною з перших і в таборі Гендон відбувся перший український мистецький вечір.

Третім стейтом, в якому поселені українці є Вікторія зі столицею Мелбурн. Тут уже в січні, 1950, постав кружок ОУЖ, де головує п. Марія Осідач. Кружок змагає також до заснування кружків по таборах чи пак провінційних осередках.

Четвертим обізвався Західна Австралія, де в таборі Норттем постав 5 березня кружок ОУЖ, якого головою вибрано п. Мандичевську. Цікавою новинкою є окрема виховна референтка у складі управи. Це є дуже важне, коли зв'язати, що збереження молодого покоління є одним із найважливіших наших завдань. Тому у пляні праці зустрічаємо як окрему точку—працю над дітьми. Можна догадуватися, що йде про вивчення письма і співу. Виховна референткою табору Норттем є п. Яремович.

І так жіноче життя в Австралії є у стадії організації. За короткий час одного року постали три осередки у столицях стейтів та кілька таборових. Праця йде повільним ходом, хоч певно вперед. Причиною є розсіпання української громади.

Чи це допоможе?

(Продовження з 7-ої сторони)

гентна та енергійна свідомо українка повинна взяти собі це до виконання — і то вже зараз.

Якщо ми не доб'ємося зміни статуту, то бодай поставимо під обговорення і висвітлення багато нових проблем і в тому числі, насамперед, нашу українську проблему.

Союзи Українок та інші жіночі організації в цілому світі мусять взятись до вивчення цієї справи перед місцевими уродженими українками, та впливати на них, щоб активізувалися в міжнародних організаціях, і активізували б там нашу справу.

Мені здається, що це було б певним і чималим кроком вперед у роботі нашого молодого жіноцтва, уродженого поза українськими землями.

Г. Лесенко.

мади, малий відсоток інтелігенції і певна нехтіть до організації в жіночій масі. Потрібний є індивідуальний, обережний підхід та відповідний, приступний зміст праці. Не без шкідливого впливу є також партійне розбиття, що перенеслося із еміграційними кораблями на новий ґрунт. Хоч жіноцтво по своїй вдачі не почувало себе добре в партійному доктринерстві, та миролюбне й невироблене, уступає часто перед аргументами чоловіків чи братів.

Саме тепер іде дискусія над питанням, чи залишитись ОУЖ автономною організацією при Українських Громадах, чи об'єднатись на основі окремого статуту. В тій цілі 16 квітня прийнято на засіданні Ради Української Громади в Сидні резолюцію, що залишає ОУЖ "з точки зору інтересів цілості нашого життя" при Українських Громадах як жіночу секцію".

Окремим здобутком жіночої праці в Австралії являється жіноча сторінка, що виходить двотижнево при "Вільній Думці". Редагує письменниця Ірина Винницька. Тут появляються вістки про життя кружків, заклики й інструкції. Також цікава літературна частина та репортажі (Писання писанок). Л. Б.

СФУЖО В ЧУЖІЙ ПРЕСІ

В італійській часописі "Сіцилія дел Попола" появилася нотатка такого змісту:

Створено Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій закордоном. Ті організації розкинуті по всіх континентах світу і нараховують багато тисяч членів між українськими збігцями. Їхня ціль, попри інші добродійні і суспільні завдання, виховання української молоді в любові до батьківщини, свободи і справедливості.

Головою Світової Федерації вибрана відома патріотка письменниця Олена Кисілевська, яка має вже вище 80 років, але не зважаючи на свої літа, проявляє жваву діяльність. Вона працює як громадська діячка від 17-ого року життя.

В часі I світової війни одержала призначення (відзначення і медалі) за свою працю у Червоному Хресті.

В 1928 р. була вибрана сенаторкою і заступала українське населення в польському сенаті у Варшаві. Цей мандат задержала аж до вибуху 2 світової війни.

ВАКАЦІЙНІ ОСЕЛІ

Крізь нашу пресу проходять вістки про приготування вакаційних осель. Одною з перших країн, що це перевела, була Бельгія, що вже в 1947 мала свою вакаційну оселю. Торік у літі влаштовано оселю в Америці, на переломі 1949-50 перевела це у себе Аргентина. Цього року вперше готується до оселі Англія, що придбала гарну інвалідську садибу. Також Бельгія поновлює свої заходи (торік у них не було оселі). Ідуть енергійні заходи, щоб влаштувати кілька осель у Злучених Державах. В Канаді це завдання перебрав на себе Пляст.

Рух до влаштування вакаційних осель — стихійний. Як батьки так і дітвора змагають до того, а виховні чинники співдіють. Жіночі організації можуть причинитись до ініціативного, то допоміжним трудом. Є країни, де ще не було вакаційної оселі (Австралія, Бразилія, Венесуеля). А коли вже й переводять їх, то збірка посуду або імпреза влаштована на користь осель, облегшить це діло.

НОВІ КНИЖКИ

ІВАННА ПЕТРІВ: За душу дитини. Накладом Українського Видавництва в Бельгії. К. Мулькевич—Малін, 1949.

На скитальщині, а даліше на новому поселенні стають перед нами виховні проблеми. Як вціпити наше молоде покоління? Як вціпити йому моральні засади, як приготувати його до життя? А як зберегти в ньому любов до свого рідного? Батько здебільшого зайнятий поза домом, отже весь тягар виховання спадає тепер на матір. Їй й запити авторка на початку

книжки, чи застановляється вона над цим відповідальним завданням?

В коротеньких уступах зясовує авторка усі виховні питання. Авторитет батьків, любов у родині, карі та нагороди, дитячі мрії, дух спротиву, упертість і лінивість дитини, релігійний і патріотичний елемент, вибір звання, ось те що повинні передумати батько й мати. Приклади до того черпає авторка зо свого багатого досвіду. А теоретичні напрямні приховані в неї так глибоко за життєвою правдою, що й не відчуваємо їх.

Простота стилю та приступність теми ще більше притягають до себе. Книжечка ця зворушить напевне кожную матір і виховницю. Можемо бути вдячні, що серед бур і мандрівок пролунав такий ніжний голос перестороги. Л. Б.

ЖІНКИ РЕЖИСЕРКИ ЗДОБУВАЮТЬ ҐРУНТ

Нещодавно вітала Філадельфія виставу і гру Олімпії Добровольської. Гостра політична сатира вийшла незрівняно в її постанові, й "За двома зайцями" потрясло залю. Мистецька студія Й. Грняка у великій мірі завдячує їй успіх у новому світі.

Український Артистичний Ансамбль у Парижі провадить також режисерка Євгенія Чайка. Їй завдячуємо постанову безсмертної Наталки Полтавки з такими знаменитими виконавцями як Іна Роговська, В. Тисяк і Детярів. У підготові "Лісова Пісня" Лесі Українки.

Преса принесла вістку про виставу "Мина Мазайла" в Парижі. Режисеркою була Ніна Пилипенко, учениця Курбаса. Вона згуртувала талановитий акторський молодіжний і проводить із ними лінію свого великого майстра.

ПОЧЕСНІ ГОСПОДИНІ У. А. ДОМУ

Потреба українського дому в Виннипегу була така дошкульна, що тамошня філія УНО приступила до будови. Передбачені кошти будови були великі, але будівельний комітет поклав свою надію на жертвенність громадянства та рухливість жінок-контестанток. І справді жінки-контестантки виказали повне зрозуміння для цього завдання.

Нераз серед важких умовин, повних 18 місяців працювали вони й зібрали в сумі поперх \$11,000. Перше місце зайняла п. Параскева Нагорник сумою поперх \$6,000 дол., даліше йдуть шп. Казимира Коваль, Розалія Піуш і Настя Шеремета. Будівельний комітет признав їм назву почесних тосподинь Українського Народного Дому.

ЖІНКИ МАЛЯРКИ

В Сувіклі, Па., виступила з виставкою картин талановита малярка Стефанія Ольшанська Комарницька.

У Боффало, Н. Й., працює тепер малярка Ольга Дядинок, на яку звернула увагу місцева преса, а Інтернаціональний Інститут дав їй приміщення для праці.

УКРАЇНСЬКА ПИСАНКА ЗДОБУЛА ПЕРШЕ МІСЦЕ

У контексті писанок, що його влаштувала взяв участь також централь Союзу Українок Америки українськими писанками. Поміж литовськими та іншими зразками наша писанка здобула першу нагороду. Повідомлення про призначення нагороди в сумі 10 дол. розіслано всім учасникам контексту.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Кн. Оксана Токаржевська-Карашевич

Недавно тому преса принесла вістку про смерть книжні Оксани Токаржевської Карашевич у Лондоні. Відгуки були скупі, а постає цієї незвичайної українки заслуговує на особливу увагу.

Оксана Токаржевська-Карашевич походила з роду Лотоцьких і була дочкою відомого нашого вченого й діяча, Олександра Лотоцького. Вихована в Петербурзі, вона придбала основне знання чужих мов, що потім виявилася для неї дуже цінним. Дім її батьків був осередком українського життя в північній столиці, і тут Оксана розвинула вже замолоду товариські таланти, що їй пізніше влекшували всюди називування звязків.

Бурливий час революції стягнув усю їх рідню до Києва, де Оксана з головою пірнула в тодішнє громадське й товариське життя. Завдяки її товариському вмінню та знанню мов вона виявила себе дуже корисною, чи то в канцелярії міністерства закордонних справ чи в похідній канцелярії Головного Отамана. Пізніше товаришила батькові як секретарка підчас його посольства в Царгороді. На еміграції одружилася в 1921 р. з князем Іваном Токаржевським-Карашевичем, тодішнім міністром закордонних справ УНР. Від того часу товаришила вона чоловікові в емігрантській мандрівці, що вела її через Францію й Італію до Англії. Тут стрінула її на порозі 1950 р. неблаганна смерть.

У пам'яті загалу Оксана Токаржевська-Карашевич закріпилася як талановита жінка з виразними товариськими здібностями. За цим видом крилось багато більше прикмет, що не все могли себе виявити. Найвиразніше показала це її роля в "Французькому Товаристві Українознавства", що заснувалось було в Парижі. Тут Оксана Токаржевська-Карашевич розвинула все своє організаційне вміння, влаштуовуючи виставки українських малярів, концерти українських музичних творів, вродисті академії та благодійні вечірки. Протягом 5 літ існування товариства вона була його душею.

В Італії вона використала свою широку освіту й вироблений стиль, стаючи співробітницею італійських часописів. Темою її писань були українські актуалія, що їх треба було насвітлювати—колективізація, голод, концтабори.

В Англії прийняла живу участь в оснуванні тамошнього жіночого осередку. Її заходами відбувся торік вечір Олени Пчілки.

Усі ці виступи показують, які були б можливості покійної, колиб були до того відповідні життєві умовини.

В інших, щасливіших народів діють так дружини амбасадорів, гуртуючи політиків та мистців в елегантних салонах та ведучи для своєї країни важну роботу. Вона не мала таких рямок для своєї праці. Та завдяки своїй багатій особистості вона проводила цю роботу сама одна з неменшим успіхом.

З її передчасною смертю понесли ми велику втрагу. Вона була нерозривно звязана з великим та світлим шматком нашої історії і грала в ньому не останню ролю. Велика шкода, що не вдалось їй закріпити у споминах цього часу.

Чужа земля накрила її, як багатьох свідків нашого минулого. Нехай же вона буде пером втомленій мандрівниці.

Передплачуйте "Наше Життя"

УКРАЇНСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ В УСІХ МІСЦЕВОСТЯХ АМЕРИКИ просимо

НЕ ПРИЗНАЧАТИ

на неділю, 1 жовтня, 1950, організаційних або інших імпрез. На цей день просимо резервувати залі для потреби УККА. Дальші інформації будуть видані в найближчому часі у пресі.

Український Конгресовий Комітет.

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

ДІТРОИТ, МИШ.

Враження з подорожі до Лос Анджелес, Калифорнія.

Перша моя подорож до Калифорнії була в 1947 р. Поїхала я туди на запрошення моєї давньої приятельки пані Мордус, яку я знаю ще з Канади.

Від багатьох років пані Мордус мене запрошувала заїхати до неї. Не мала я охоти тоді їхати, бо знала, що нема там жадної організації, ні церкви, а для мене самі пальми та Галлівуд не є вдоволенням.

В 1947 р. застала в Лос Анджелес малу українську громаду, яка була вже зорганізована в централю. Та централю мала на меті якнайскоріш побудувати Народний Дім, бодай малий, але щоб був свій дім, де можна б повести національну працю.

В той час мала я приємність познайомитися з тамошнім нашим жіноцтвом. При тій нагоді старалась я познайомити їх з нашою організацією СУА та нашим часописом „Наше Життя“ На щастя мала я зо собою пару чисел на показ. Вони дуже заінтересувались, бо зараз при допомозі пані Мордус я зібрала кільканадцять передплат.

Проминуло нецілих три роки, в якім то часі я мала постійний контакт з декотрими добрими людьми в Лос Анджелес.

Цього року у березні знову мене зібрала охота поїхати але вже не сама а з чоловіком. Цим разом в Лос Анджелес мала я нагоду знову стрінути багастерігла вже що в їх громадському житті є великий поступ. Українців прибуло велике число з різних сторін Америки та з Канади.

Гостюючи в декотрих наших знайомих, стрічала „Наше Життя“, орган С.У.А. та інші газети. І зараз впало мені на думку що не надурно я везла в 1947 році те „Наше Життя“ аж до Лос Анджелес.

На превелике диво стрінулася я зо старенькою п. Головатю, бувшою членкою 23 відділу в Дітроїті яка чекала на мене вже і відразу каже— організуйте відділ С. У. А. нам. Решта панів, як п. Марків, Вибирана, Костів з Гемтрамек та багато інших, з Торонто т Канаді дуже симпатичні люди молоді Корчинські, Іванчук.

Приємно мені було гостити у панства Якубенків, та Шкрабів, з цими панями я запізналася ще в Шикаго, як була там на ювілею С. У. А. кілька років тому. Так само стрінула стареньких п. Мартинців які вже там живуть коло 35 літ та знані моєму мужові ще в Виннипегу, Канада.

На жаль не могла я відвідати всіх знайомих мені, час був опраничений, бо чоловік мав вертатися до праці. Обмежусь тільки на цих моїх враженнях. Побуваючи в Лос Анджелес, оглянула я багато старих історичних церков та інституцій.

На цьому місці почуваюсь до милого обов'язку подякувати пп. Мордусам та сестрі її пані Дундас за гостинне прийняття, бо колиб не вони то хто зна чи я була б коли гостила в Калифорнії. Мушу ще зазначити що сам пан Мордус є родом литвин, але вони обое є дуже жертвенні на громадські цілі. П. п. Мордуси є дуже активні у нашій громаді від самого початку. Пані Мордус є касієркою Централі, а так само вона є велика прихильниця СУА. Як бачимо з „Нашого Життя“ вона збирає і дає сама на видання творів Лесі Українки та інші цілі.

При кінці хочу побажати їм, а головню Централі, як найкращого успіху, і коли я приїду на другий раз, щоб уже був свій Народний Дім.

І. Козаченко.

ДІТРОИТ, МИШ.

Свячене 5 відділу СУА.

Дня 16 квітня відбулося Свячене 5 відділу СУА в Дітроїті. По відспіванні „Христос Воскрес“ голова п-і Будзол привітала членок. В короткій доповіді звернулася до членок з гарячим проханням до дальшої активної праці для добра відділу і нашої жіночої організації.

У програмі Свяченого між іншим улаштовано вигравку, яка принесла \$27.00. Суму цю призначили ми на видання творів Лесі Українки в англійській мові.

І-к.

ДЖАМЕЙКА, Н. И.

Річні збори 18 відділу СУА.

Дня 22 січня відбулись річні збори 18 відділу СУА, які відкрила передсідателька Марія Ганка. Секретарка К. Воробець перечитала протокол і касовий звіт. Касієрка Марія Олтман здала свій звіт. Книжки були в добрім порядку.

Предсідателька подякувала членкиням за співпрацю і предложила, щоб вибрати новий уряд. Тоді членки однодушно заявили, щоб остався старий уряд. Наш відділ придбав у році \$267.02, витрат було \$176.64.

Потім предсідателька попросила, щоби членки зложили Коляду на скитальців, на що членки згодились і зложили \$30.00. Вирішено дати \$10.00 на видання творів Лесі Українки і \$25.00 на шпиталь, та вислати через Окружну Раду в Нью Йорку.

К. Воробець, секр.

ПІТСБУРГ, ПА.

З діяльності 27 відділу СУА.

Річні збори 27 відділу СУА в Пітсбургу відбулись 15 січня, які відкрила предсідниця пані Анна Юга молитвою. Опісля вона пригадала працю та досягнення відділу за минулий рік, кажучи, що якщо на чирьс думку відділ міг багато биль-

ше доконати як було докрано, то цю невдачу слід приписати бракові сприятливих умовин та належній співпраці зо сторони членкинь. Дальше п-і Юга зазначила, що їй все таки мило було працювати зо всіми та висловила свою подяку за загальну допомогу з боку членок, особливо вдячною є пп. Малевич і Хоптяк за особливі помочі в часі, коли їх найбільше було потрібно.

Секретарка пані Макар звітувала точніше про працю відділу за минулий рік, наводячи самі факти, а саме:

В лютім улажено бенкет з нагоди ювілею Українського Народного Союзу;

в березні відсвятковано свято Шевченка концертом;

у червні відбулося Свято Батька, зорганізоване відділом;

у вересні відвідала відділ п. Павликовська, голова Жіночого Обеднання в Європі, яка промовляла на загальнім вічу, що відбулося з цієї нагоди.

Зорганізовано в минулому році дві вечіркі, у програму яких увійшли гри, гутірки та перекуска.

Відділ зайнявся гаряче скитальцями, скликуючи загальні збори громадян, де вибрано особливий комітет для організованої помочі прибуваючим. Поодинокі членки вложили багато труда, щоб забезпечити скитальців у харчі, шукати заробітків та мешкань. Зокрема пп. Хоптяк, Юга, Малевич, Макар і Лесько прийшли з великою поміччю, коли вони зайнялися збіркою грошей зо приватних домах.

Пані Лесько, касієрка, подала до відома про прибутки й витрати відділу та стан каси з днем 1. січня.

Після звітів вивязалась дискусія і тоді приступлено до вибору нового уряду. На пропозицію пані Малевич членки висловили довіря уступаючий управі.

Загальним голосуванням доручено п. Юзі уряд голови на біжучий рік, на що кандидатка погодилася. З двох кандидаток, пропорованих на заступницю, місце це обняла п. З. Кульчицька, коли п. Бардин не прийняла пропозиції через можливий виїзд. Завдання секретарки виконуватиме п. Лідія Кульчицька. Касієрка залишається та сама. Дві нові галузі додано до управи, а саме, контрольну комісію у складі двох членок та організаторки, якою вибрана пані Малевич. До контролі вибрані пп. Козак і Хоптяк.

Сходини рішено відбувати раз в місяць, у третю неділю, в годині 4. Висота місячної вкладки та сама — 25 ц.

Анна Юга, голова.

Лідія Кульчицька, секретарка.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Концерт для вшанування пам'яті Лесі Українки

Союз Українок Америки, відділ 30 у Клівленді, уладив 30 квітня в Українськїм Народнїм Домі свято для вшанування пам'яті славної української поетки Лесі Українки. Усі членки відділу взяли участь у цїм святї, а також було багато інших громадян. Свято відкрила голова пані Катерина Габрївська, предсідателька 30 відділу. Попросила публику встати з місць і віддати пошану нашїй поетці Лесі Українці.

Потїм виступив хор гр.-кат. церкви під проводом п. Кнапа. Реферат по-українськи про життя і творчість Лесі Українки сказала Ярина Салук. Опісля була збірна деклямація трьох дївчат, Лїди Тарчанин, Марти Олінкевич, Тамари Дуба.

Пані Євгенія Флігель співала дуже гарно. Пан Яремкевич грав на фортепяні. Деклямацію виголосила 5-літня дївчинка Квітка Салук. Дальше знову співав хор, а потїм панна Тремлюк деклямувала в англїйській мові, а панна Олена Мураль сказала реферат про життя і творчість Лесі Українки, і п. Городиська знову промовляла по-українськи.

Голова пані Габрївська сказала маленьку промову до збірки. По збірці було продовження програми. Інсценізацію „Грїшницї“ виконали пані Піхїрко і Олінкевич. Драма була відіграна знаменито.

Честь і подяка всім нашим членкиням, що брали участь у програмі і тим, що помагали відсвяткувати таке урочисте свято як Лесі Українки, а також подяка нашому хорові і п. Кнапові за гарний спів, і клівлендській громаді, що прийшла і зложила свої жертви, хто що міг.

Жертвували по \$5 п. п. Мураль, Пачковська, Завїнська, по \$2 п. п. Кулик і Коваль, по \$1 п. п. Шупак, Коберська, Дмитрович, Шмагала, Ярош, Тохменко, Баранська, Михно, Голубець, Тремлюк, О. Мураль, Тремлюк, Задорецький, Фецачин, Федик, Шегда, Смагала, Улицька, о. Левицький, Ярослав, Городиський, Ів. Городиський, Юлія, Білий, Федько, Чопко, Чорний, Кавка, Дубрас, Молодєць, Лазурка, Чубїнська, Скоп, Комар, Чубїнський, Керолон, Женчак, Смігульський, Поливка, Бурко, Бондура, Задорецький, Олексік, Мовчко, Вільницький, Когут, Габрївський, Степаник, Марія Фецачин, Ліска, Блах. Щира подяка від Союзу Українок, відділу 30, за такий красний дар, який був зложений на книжку Лесі Українки.

Марія Фецачин

Той жар, щоб вірить в правди світ і ждати,
І йти на труд без слави і заплати,
Як сонце й до працюють по лугах,
Як роси тї на лупянки дрімучі
Падуть, об цвіті з них розвить пахучі
Як маеш стільки сил, то йди на новий шля!

Уляна Кравченко.

6 річників - 6 етапів росту

Переді мною 6 річників "Нашого Життя", 6 завершених етапів у зростанні жіночої організації, 6 завершених літ поступу та розвою національної свідомості української жінки в Америці.

Скільки енергії, скільки праці вложено у ті невеличкі 6 річників, скільки проблем у низці дописів з місць, скільки врешті ідей засіяно пахучим зерном статей та передовиць. Сьогодні ми вже по жнивах, золоте зерно у стодолах відділів Союзу Українок, які розсіяні по цілій Америці, як вона широка та довга.

Я недавно прийшла з краю, мені попалися ті 6 річників цілком випадково в руки.

З цікавістю розгортаю один за одним, перекидаю шелестливі картки та вчитуюсь у статті й дописи, може невивагливі, зате повні ширості та своєрідного українського тепла. Христос Родився — Славте Його, Усім на щастя, на здоров'я, а потім вступна стаття, що своїм заголовком "Чи догідна пора" накреслює потребу та доцільність видавати в Америці український жіночий часопис, однак з певною тривогою про його майбутнє. Тон статті нагадує Різдвяну промову батька при столі, над яким уноситься запах ялинки змішаний із запахом меду. У статті "Ми доросли" оповідає в дальшому п. Олена Лотоцька, як то українська жінка протягом 18 літ стала українською громадянкою та свідомим членом Союзу Українок в Америці.

Слідкуємо статтю за статтею, допис за дописом і мимоволі переносимось в ті обставини американського життя, коли війна наближалася скорими кроками до кінця, але на полях бою ще падали шрапнелі та кляли свої буйні голови американські воюки, між якими не бракувало й наших рідних братів українців.

Відділи Союзу Українок ливину частину своєї діяльності присвячують співпраці з Американським Червоним Хрестом та різними місцевими харитативними організаціями. З далеких нетрів Австралії приходить сердечний простий лист від американського воюка, який випросив у своєї влади особливий дозвіл, щоб могли написати того листа до своєї мами по українськи (Лист від сина). Лист цей витиснув на моїм обличчі сльозу. Вона все появляється у мене, коли хто заторкне в моїй душі тонку струну національної спільноти.

І так переходжу картка за карткою, допис за дописом, стаття за статтею — й перед моїми очима немов у калейдоскопі пересувається українське життя. Кожний річник краший за попередній; чергуються в них статті з цікавими відомостями з Європи — а найбільше їх присвячено проблемі переселення українських скитальців, ЗУАДЖ-ові, конгресові українських жінок в Америці та проблемі українського жіноцтва взагалі. Правдивою прикрасою "Нашого Життя" є її літературна сторінка, оригінальні та перекладні новелі й

есеї на літературно-мистецькі теми (д-р Софія Русова, Цікава жінка, Марко Вовчок, Загірня-Грінченкова, Леся Українка, "А в попелі тліє іскра вогню великого", Франко народний борець, Іван Котляревський, Олена Пчілка, Із спогадів матері, державний світогляд Тараса Шевченка, розгублені листочки, Олена Теліга і т. д.). Годі подати всі заголовки літературних тем, на які поміщувало статті "Наше Життя", бо треба б на це кілька добрих сторінок. А із самих статей можна б вибрати гарний та оригінальний огляд української літератури. Треба тільки подивляти вмість редакторки "Нашого Життя", що, як мені відомо, тільки вчора може присвятити час редагуванню газети, зібрати стільки різноманітного та цікавого матеріалу на терені Америки від своїх співробітниць.

Крім цього слід відмітити, що 6 річників "Нашого Життя" є перенизані низкою чудових поезій пера Ірини Наріжної, Уляни Кравченко, Наталі Холодної-Ливицької, Лесі Українки, Самійленка, Олени Теліги та Лятуринської, з перекладних речей вважаю найкращим англійський переклад д-ра Персиваля Канді "На Руїнах" Лесі Українки.

Не менше цікава є історична тематика головню на тему участі жінок в наших історичних змаганнях. До найцікавіших зачисляю: 1. Родя жінки в історії України п. Теодозії Борецької (по англ.); 2. Невістка Богдана Хмельницького, п. Софії Лящинської; 3. Українська жінка у визвольних змаганнях, п. Савелі Стечишин; 4. У нерівних змаганнях, п. Марії З. Макарушкової; 5. Картини минулого України, проф. Миколи Чубатого.

Правдивою несподіванкою для мене була низка статей на технічно-научні теми, як: 1. Людина у всесвіті; 2. Що це є мелодія?; 3. Атомовий вік — і інші, в більшості пера п. Юлії Шустакевич.

Статті ті познайомлюють загаль українських жінок з новими надбаннями науки в світі та поширюють в той спосіб їх рівень знання.

Те саме можна сказати про низку інших статей з ділянки мистецтва, музики (укр. оперне мистецтво, д-ра Л. Цегельського), з ділянки виховної (як поводитися в товаристві), з ділянки філологічної (правила української мови).

Низка статей на теми національно-патріотичні заціплюють у читачках почуття національної свідомості, а навіть гордості, що як відомо має великий виховний вплив на виховання нового покоління в Америці.

Крім вище згаданих статей зустрінула я в "Нашім Житті" цілий ряд сторінок та кутиків, а найважливіші з них це куток молоді (по англійськи) та сторінка нашої дітвори по українськи "При громадській роботі", "На рідних землях", "Вісті з Європи", "Куток здоров'я" та "Біля хати й кухні" Шкода велика, що деякі з тих кутиків

не зустрічаються вже в останніх річниках.

Велику частину "Нашого Життя" присвячує редакція вістям СФУЖО.

За найкращі статті вважаю статті п. О. Лотоцької на теми політичні та всеукраїнські. У статті "Дай мені бідних", якої заголовком взятий з напису на "Статуї Свободи" в порті Нью Йорку, заторкнула вона по мужньому проблему демократії Америки та проблему українських скитальців в Європі, яких повинна Америка прийняти, а які підтверджує цікавими цитатами з ньюйорського Таймса. З інших статей ставлю на першому місці "Правда вкінці перемогла" (про кінець політики відокремлення в Америці), "Жіночий світовий парламента", "На святі Ольги Басараб", "Америка як лідер демократії світу" та багато інших. З інших статей слід на мою думку відмітити дуже цікаві статті п. Савелі Стечишин ("У-

країнська жінка давніше й тепер", "Походження українських писанок", "Краса українського орнаменту"). Популярно-наукові статті О. Шустакевич, а з англійських статей, статті п. Люби Ковальської про вклад українців в американську культуру.

В загальному "Наше Життя" є дуже цікаво та культурно редаговане й є повні цього слова значенні часописом понадпартійного характеру.

Кожний читач може щось для себе цікавого в "Нашому Житті" знайти, шкода тільки, що на появу нового числа треба ждати аж цілий місяць.

Я перечитала 6 річників "Нашого Життя", **одинокого українського незалежного часопису в Америці**, одним віддыхом, з правдивим зацікавленням та бажаю її редакторці та всім її співробітникам якнайкращих успіхів і на майбутнє.

Л—ч.

М. Вікнянин

Українські політичні організації в Америці

(Дискусійна стаття)

Останніми часами бачимо в Америці цікаве явище. Нова імміграція організує українські політичні партії. Щоправда, організатори не звуть їх партіями тільки ідеологічними групами, але воно на одно виходить. Цей звичай організувати політичні групи перенесли сюди з Європи, останньо з Німеччини. В Німеччині партійництво серед українських емігрантів процвітало, а партійна боротьба була така неприємна та завзята, що американські українці нею гіршилися. Якщо така політична міжгруповая боротьба мала б відбуватись і тут, на американській землі, то краще було б щоб таких груп чи партій тут взагалі не творили.

Партійне життя потрібне, а навіть необхідне, але на рідній землі. Там кожна політична партія має відповідний терен до праці і відповідний людський матеріал, який вона має для себе зеднувати й політично виховувати. Завданням кожної партії є доходити до поважних політичних впливів у своєму краю чи у своїй державі та брати активну участь у виконванні функцій державної влади, а щонайменше старатися про те, щоб мати вплив на формування тієї влади. Кожна партія на рідній землі має природну конкуренцію в інших партіях. Ця конкуренція підганяє всі партії до посилювання праці та поширювання своїх впливів серед населення.

Яке ж може бути завдання такої чи іншої української політичної партії в Америці. Невже ж на американському терені вона буде вести боротьбу за впливи на українське населення, чи може за впливи на таке чи інше формування української державної влади? На якого масового чинника вона може покладатись як на фундамент своєї діяльності?

На стару американсько-українську імміграцію — напевно ні, бо вона вже зжилась із американським життям, до тієї міри що її абсорбують внутрішньо-американські політичні спра-

ви багато більше ніж могли б абсорбувати українські партійно-політичні на американській землі. Чи може рахують партійні організатори на американсько-українську молодь, роджену в Америці? Це теж не реальне, бо ця молодь, по американськи вихована, почуватись перш усього американцями, а партійно-політичні українські справи в Америці їй зовсім чужі. Проте, їй зовсім не чужа Україна й український народ, якому вона рада б допомогти, але не при допомозі творених в Америці новими іммігрантами політичних груп. Для неї дорогі всі українці, а не поодинокі їхні групи.

Словом, старі українські іммігранти упереджені до імпортованого в Америку українського партійництва, не тільки тому що були обсерваторами сумних його наслідків у Німеччині, але й тому, що з партійництвом українським вони мають сумний досвід з перед останньої світової війни. Тут же перед війною було не мало організацій, що мали за завдання підтримувати українську революційну боротьбу. По приступленні Америки до війни ці організації підпали під особливий опіку американських органів безпеки. Мало бракувало, щоб від того потерпіли були і деякі поважні українські установи в Америці.

Якщо ж ті українські політичні новотвори в Америці рахують на нову українську імміграцію в Америці, то значить, що кожний рахує на своїх прихильників, які приїхали із Європи. Їх дуже небагато і всі вони розсіпані серед американського моря. А може ті політичні партії рахують на щось ще більше, може рахують на опанування своїми груповими впливами американців. Якби воно так мало бути, то нехай нас Господь спасе й охоронить від такого дива. Бо гарно ми виглядали б як українці перед американцями, якщо

(Продовження на сторони 12)

HELEN MURAL, Junior Vice-President UNWLA, Contributing Editor, OUR LIFE

Headquarter's Bulletin

Has your branch completed its questionnaire? Headquarters reports that the questionnaire has been sent out three times and there are still those branches who have not responded.

Much work is going on at Headquarters in preparation for the Ninth Convention of Soyuz Ukrainok at the Warwick Hotel in Philadelphia, November 11th and 12th. What is your group doing in preparation for the Convention? The first meeting in September after summer vacation, each branch should elect a delegate for the forthcoming conclave. Especially since this Convention will mark our Twenty-Fifth Anniversary Celebration, each, and every branch should be represented! More information will be printed from time to time.

Many branches have informed Headquarters of plans to celebrate the Twenty-Fifth Anniversary of Soyuz Ukrainok. This news is received with pleasure. All branches in area in close proximity should work together. Proceeds should either be donated to worthy causes or sent to Headquarters.

The Constitution has been mailed to all groups. Each branch should read carefully and study the Constitution.

The Eighth Convention of the UNWLA voted that every branch with a membership of fifty or less is required to contribute \$10.00 yearly to help defray administrative expenses of Headquarters. Those with a membership between fifty to one hundred are required to pay \$15 while those branches with membership of over one hundred should contribute \$20.00. There appears to be a misunderstanding concerning this amendment as many branches have been sending in \$5.00. Please note to which category your group belongs.

Two Ukrainian cultural exhibits were held at Headquarters; one April 18 and the other April 22. Stephanie Wochok was in charge of the exhibit while Mrs. Helen Lototsky, lectured on the exhibit.

Two very important conferences were attended by our President, Mrs. Lototsky in the last several months. The first was in April in Atlantic City, N. J., where the Citizens' Bureau played host to 5,000 representatives of thirty-two branches. The second was in May in Boston, Mass., where the General Federation of Women's Organizations, of which Soyuz Ukrainok is a member, held a convention. The Federation embodies over three million members. Both these conferences were very important to Soyuz Ukrainok as another good means of publicizing the Ukrainian cause.

If you not a "49" by your name and address of your latest copy of OUR LIFE, this means that you have not paid for the subscription to OUR LIFE for the year 1949. Please send in this ack payment along with your subscription fee for 1950.

CONCERT HELD FOR BOOK FUND

On April 30, 1950, Branch 30 of Cleveland, Ohio, sponsored a concert, proceeds of which are to be donated to the Lesya Ukrainka Book Fund. Among the active participants in this concert honoring Lesya Ukrainka were: Mrs. Irene Salyk, who read an essay on the life of Lesya Ukrainka; a Trio of Recitations by the Misses Lega Tarchanin; Martha Olenkavich, and Tamara Durba; a solo by Miss Eugenia Fleegel; recitations by Miss Keehova Saylook, Miss Palka, and Miss Hordysky. Miss Irene Trembly, President of Jr. Branch 60, spoke in English on the life of Lesya Ukrainka, while Miss Helen Mural stressed the importance of printing English translations. The St. Peter and Paul Choir sang. Highlight of the program was a skit written by Lesya Ukrainka.

Mrs. Katherine Gabrowski, President of Branch 30, introduced the participants in the concert.

DIXIELAND MINSTREL SHOW — UKRAINIAN STYLE

Junior Branch 58—Olena Teliha of Detroit, presented a gala Dixieland Minstrel Show April 21 at the Ukrainian National Temple. The program, a gay departure from the usual type of presentation by Ukrainian clubs, was enthusiastically received by the entire audience.

The performers were in black face and the chorus looked trim and uniform in white trousers, white shirts, red or green vests and oversized bow ties. Members of the chorus were: Helen Sedorak, Ann Sedorak, Marie Slupecki, Rose Slupecki, Elsie Slupecki, Mary Lesh, Virg. Medvid, Kay Risko,, Vera Boreiko, Ann La Sota, Mary Bac, Mary Popyk and Mary Maliszewski. The six endmen (Mary Kachner—Cattail, Jo Popowicz—Frostbite, Justine Nelligan—Axhandle, Sonia Hayes—Doorknob, Nellie Sedorak—Exetha, and Olga Kachner—Bozo) were dressed in spectacular zoot suits and kept up a constant howl with an assortment of gimmicks including eers, ukeleles, bells, clattering eers, ukeleles, bells, clattering false teeth, water guns, false noses, tambourines, etc. (Very

reminiscent of Youth League Conventions). In a throne-like chair sat Nick Medvid, the Interlocutor, in top hat and tails. Olga Dubrivny played the accompaniment beautifully on the broken-down Temple piano on which was hung a sign proclaiming: "Piano For Sale—Cheap, See Manager." Nick was responsible for obtaining a gaily painted curtain back-drop and spotlights from the Boys' Club which made the stage setting very effective.

The curtain opened with the entire ensemble giving a rousing welcome with a minstrel song to the tune of "Dixie" followed by "Smile Darn You Smile." Then began the jokes and skits interspersed with musical selections. There was the "Darktown Strutters Ball" by a trio, Mary Kachner, Nellie Sedorak and Olga Kachner. A lovely number was "By the Light of the Silv'ry Moon" with some easy-to-listen-to harmony by the ensemble while a couple spooned behind a ruffle-bedecked parasol and a paper moon hung overhead. Sonia Hayes was a hit as she stepped out jewelry-laden and in a 1820 costume to do a harlem version of "Diamonds Are A Girl's Best Friend." Olga Kachner went down on her knees, a la Jolson, to sing "Mammy." The first act closed with the "Nickleodeon Song" as the endmen ran through the audience collecting tossed nickels.

There was hardly time to catch our breath and apply luminous paint before the second curtain opened with the rhythmic "I'm Alabamy Bound." More jokes, shenanigans and a skit by Sonia Hayes and Justine Nelligan were packed between the musical notes.

One of the most popular numbers was "Dem Bones" when the lights were turned out except for a purple beam which picked up the luminous painted hands and bow ties and, of course, a luminous skeleton. Nellie Sedorak and Mary Kachner gave a fine darkie duet of "Shortnin' Bread" backed by the chorus. The lights went out again and one spotlight picked up a weary man singing "Old Man River" Mary Lesh did such a fine job of record pantomime on this song that many left the auditorium that night insisting that we had one of the "Banduristy" doing the number on the stage! The curtain closed on "Dixie" but the applause called for an encore so the ensemble gave out with "I've Been Working on the Railroad" followed with the Ukrainian version of the same song.

For the club members the show meant a lot of work, a lot of fun, and it was symbolic of renewed club activity. We have already made plans for a social

get-together at a weinie roast and on the serious side this June, marking our third anniversary, we will hold a tea for all UNWL branches at which time we will introduce all new members and present a short program honoring Olena Teliha.

Olga Kachner.

PHILADELPHIA BRANCH ELECTS OFFICERS

Presiding officers recently elected by Jr. League Branch 57 are Vera Galamaga, President; Marie Jacyszyn, Vice-President; Gloria Pankow, Secretary; and Polly Hladio, Treasurer.

NEWS NOTES AND CHIT CHAT

Detroit, Branch 61

Several members of Branch 61 started a class in Ukrainian Cross Stitch and other Ukrainian stitches. A former displaced person, Mrs. Anna Kachmar, is teaching the group.

There are going to be wedding bells ringing for Helen Nahirniak and Stanley Stanis on July 15. Helen is treasurer of Branch 61 and the first one of the few single girls to be married from this group.

This Branch participated in the concert that was given in February with Branches 5, 26, and 31 to raise funds for the publishing of Lesya Ukrainka's poems.

Philadelphia, Branch 52

Olga Lisko appeared on the "Let's Have Fun" television program on Monday, April 24. She had to act a part as a villain. The part was dramatized so well that she received first prize.

Lottie Hoptiak, President and Stephanie Wochok attended the last meeting of the 1949-50 club year and tea of the Federation Juniors which was given by the Philomusian Juniors at their club house.

Kay Mucha took the step on Saturday afternoon, May 20. Best of luck!

Steffie Wochok is secretary of the Philadelphia Soyuz Ukrainian Branches committee making arrangements for the twenty-fifth anniversary celebration of Soyuz Ukrainok which was held on Sunday, May 21. Some members acted as hostesses. All proceeds went toward the Lesya Ukrainka publication. A donation of \$25.00 was made by the club for that fund.

In honor of Mother's Day, the annual Mother and Daughter dinner was held on Monday, May 15, at one of Philadelphia's night spots.

Detroit, Branch 58

Jo Popowicz has enlisted in

(Continued on page 72)

NEWS NOTES

(Continued from page 11)

the Women's Navy Reserve and will be spending her week-ends at Grosse Isle. Elsie Skupecki is engaged to Larry Bylica and wedding bells will be ringing in October. Mary Charr was a recent bride.

Philadelphia, Branch 57

Jr. League Branch 57 gave a card party on March 25 at the Parrish Hall. There was bingo playing upstairs and anyone interested could play cards downstairs. There were many lovely prizes and refreshments were served.

Cleveland, Branch 60

Apologies are extended to Estelle Gnot who recently announced her engagement to Eugene Woloshyn. Inadvertently, Eugene's name was omitted in the last issue of OUR LIFE and it appeared as though Estelle were engaged to the office of the "President of the Ukrainian Youth's League of North America." The wedding is July 22.

The Jr. League girls again cooperated with the Ukrainian Youth League of Ohio to extend a welcome to the delegates and guests of the Ukrainian National Association Twenty-Second Convention held in Cleveland. A dance was held with Branch 30 in charge of the kitchen. Half of the proceeds will be donated to the Ukrainian Congress Committee.

FIRST THREE OF CLEVELAND JR. LEAGUE GIRLS TO GO.

On Friday, April 28, 1950 Jr. League Branch 60 held a shower for three of our May brides. The first to leave us single girls was Dorothy Czubinsky on May 7; second, Stella Popowicz, May 20; and Helen Horchy, May 27.

We celebrated by taking the three girls to the Alpine Village for dinner instead of our regular meeting. The three girls were presented with corsages and gifts.

During the evening a floor show was held and during the floor show a "Lead the Band" contest was featured. Our Nat'l Vice-President, Helen Mural, was one of the four contestants. (Editor's Note: Due to circumstances beyond my control).

On interviewing Miss Mural she was asked with whom and for what reason she was celebrating. Her answer, of course, was "The Ukrainian Junior League of Cleveland is having a dinner." A fine plug for Ukrainians, and surprising enough (or maybe not so surprising since the publicity Ukrainians of late are receiving in Cleveland), Helen received a fine round of applause not counting the Jr. League table, of course.

Brides and members (new and old) found the shower dinner party enjoyable to the extent that they unanimously decided that this was but the first of many bridal showers to come!

Meg Husel.

Subscribe to OUR LIFE

Сестри Людмила, Марія і Валентина Казанівські, у Захисті Матері й Дитини у Філадельфії

У сімейному огнищі

Українська жінка, що залишилась наслідком воєнного лихоліття самотньою на чужині — часто з дрібними дітьми, за непевну будучність яких вона несе відповідальність — з острахом дивиться в незнане майбутнє, що майорить перед нею за далеким океаном.

Не знаючи обставин нового життя, часто не володіючи мовою, вона непевно ставить свої перші кроки на чужій землі. Однак, українська мамо й сирото, гляди з надією вперед, не падай духом, бо шире українське серце зустрине тебе і скерує твої перші кроки на вільній землі Вашингтона. Наші заокеанські сестри своїми ширими жертвами створили домашнє огнище, в якому скиталка зо своїми малятами знаходить те сімейне оточення, ту українську сердечність, що зотріє її і додасть їй сил та мужності для нового життя. Вища понад всяке матеріальне піклування є та сердечність, та сімейність, яку знаходять скиталки у стінах Захисту Матері й Дитини. Літні, самотні жінки молодіють душею в цьому оточенні, набірають бадьорості, такої потрібної для нової, часто незвичної і важкої праці — забувають за тугу, що давила сумним передчуттям їхні душі.

І новоприбулі і ті, що вже влаштувались на працю за допомогою своїх заокеанських сестер у дні відпочинку зустрічаються у стінах гостинного дому Матері й Дитини. Серед жвавого обміну думок і вражень то сумних то радісних, брешуть слова гарячої подяки для тих, які створили цей український сімейний осередок для самотніх жінок.

От і 14. травня зібралась сім'я скиталок, щоб за спільною вечерею уладити свято матері. Схвилювані діти чекають своєї черги, щоб виступити зо скромними дарунками й віршами вивченими під керівництвом досвідченого педагога пані Марії Юркевич.

Слова дитячих віршів брешуть так зворушливо в устах наших маленьких, що викликають сльози не тільки в самих декламаторів, але й в усіх присутніх. Не обійшлося і без маленької трагедії: один з дарунків не встиг на час, але ця маленька перешкода не зіпсувала загального чару.

Ось виступає хлопчина і звернувшись до своєї мами, бадьорим голосом промовляє:

Гей, погляньте всі на мене:

Чи не дужий я козак,
Це матуся любя, рідна
Доглядала мене так:
Не одну довгеньку нічку
Над коліскою не спала,
І тому сьогодні кличу:
Дороженькій Мамі — Слава!

Оплески й вигуки „Слава!“ з боку присутніх жінок приєднуються до останніх слів дитини, скеровані цим разом не до однієї матері, а до всіх тих любих наших сестер, котрі заініціювали існування захисту Матері й Дитини й постійно піклуються їхньою долею під проводом пані Олени Лотоцької тут в Америці. Н. Г.

УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТИЧНІ ОРГАНІЗАЦІЇ В АМЕРИЦІ

(Перенесення зі сторони 9)

кожна партійна наша група по своєму на них впливала б і в інформаційному процесі кожна по своєму представляла б свій ідеал України та своїх борців за нього. На наше нещастя подекуди це вже діється.

Існування побіч себе на чужому національно терені кількох українських політичних партій чи груп може у результаті практичної роботи довести тільки до внутрішньої міжгрупової боротьби. Кому ж вона сьогодні потрібна? Українському народові, чи тим кільком чи кільканадцятьма одиницям, які бажать очолювати чи вести поодинокі групи? Для українського народу політична атомізація української імміграції не потрібна. Навпаки! Вона шкідлива.

Для допомоги українському народові та його визвольним змаганням потрібна одна понадпартійна політична організація в Америці, яка вела б усю політичну як інформаційну так пропагандивну роботу, яка була б репрезентантом американських українських політичних бажань: солідарно підтримати українські державно-визвольні змагання та виробити для них у вільному світі і серед вільних народів якнайсприятливішу атмосферу і якнайвідповідніший політичний клімат. В Америці одинокою такою установою є Український Конгресовий Комітет. Із ним та у ньому треба співпрацювати. Хто ж не вдоволений із його праці чи його конструкції, нехай у нього включається

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА У КВІТНІ, 1950

Річна вкладна й організаційний фонд:		
Відділ 2 Честер, Па.	20.00	5.00
Відділ 14 Клівленд, О.	20.00	—
Відділ 52 Філадельфія, Па.	20.00	5.00
Відділ 55 Рочестер, Н. Й.	20.00	—
Відділ 58 Дітройт, Мич.	10.00	—
Окруж. Рада СУА Нью Йорк	—	10.00
Пресовий Фонд Нашого Життя:		
Відділ 2 Честер, Па.	—	10.00
На помічну силу в Централі:		
Відділ 2 Честер, Па.	—	15.00
Відділ 55 Рочестер, Н. Й.	—	10.00
Конвенційний фонд:		
Відділ 2 Честер, Па.	—	10.00
Резервовий фонд:		
Відділ	—	13.50
На викладу до СФУЖО:		
Відділ 30 Клівленд, О.	—	4.55
Відділ 7 Акрон, Огайо	—	4.25
Стипендійний фонд СУА:		
Відділ 42 Філадельфія, Па.	—	25.00
Олександра Шефранська	—	1.00
Фонд Матері й Дитини		
Ярослав Шумигора, Бриджпорт	—	5.00
Юрій Аннюк, Філадельфія, Па.	—	1.00
Передплати Н. Ж. прислали:		
Марія Фецашин, Парма Огайо	—	5
Марія Колісник, Вунсакет, Р. Ай.	—	5
Катря Ярош, Філадельфія, Па.	—	3
Марія Прокопович, Гейтремк, Мич.	—	2
Павлина Панамаренко, Філадельфія	—	2
По одній передплаті: Посиф Мазепа, Мар. Насевич, Теодора Гайос, Дога Рак, Марія Боднар, Марія Галушка, Олександра Шефранська, Аннета Кмець, А. Рощаковська, Ірина Козаченко, Анастасія Зепко, Іванна Цісик, Анаст. Лехів, Катер. Кобаса, Катер. Сарабун.		
З подякою,		
Анна Сивулян, фін. секр.		
Марія Бабяк, насер.		

та працює над його досконаленням. Сьогодні далеко кращою та ціннішою є праця від фрази, консолідація творчих сил від їх розпорощування та розслаблення. Всяке роздроблення чи внутрішнє розслаблення українських національних сил на еміграції виходить на користь тільки комуністам, а на велику шкоду українцям.

САМОПОШАНА

Осягнути або дістати якусь річ легким способом, можливо без усяких особистих зусиль — це ідеал духово й морально низько розвинутої людини з рабською психікою. Ідеал людини без особистої гідності, особистих амбіцій та високих вимог до себе. Ідеал людини для якої чужий жест дарувати іншим, але яка зате охоче приймає або й вижебрує дурнички.

Людина з виробленим почуттям самопошани, гордості і власної гідності ніколи не бажає легкого хліба, дешевої насолоди, чужої допомоги, протекції чи почестей. Для неї одно конечне: Мати змогу ставитися з пошаною до самої себе.

Дарія Віконська

Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна:
Надія вернутись ще раз на
Україну,
Поглянути ще раз на рідну
країну,
Поглянути ще раз на синій
Дніпро,
Там жити, чи вмерти, мені все
одно.

Леся Українка.